

‘கோப்பாய் சிவம்’
கட்டுரைகள்

பலதும்
புத்தும்

பலதாம் பத்தாம்

**கோப்பாய் சீவம்
படைப்புக்கள்**

**சர்வாளுந்தமயிட வெளியீடு
12.09.2016**

Title : *Palathum Paththum*
Subject : various Articles
Language : Tamil
Author : P. Sivanandasarma B.A. (Hons)
(Kopay Sivam)
Address : 'SRINAGRAM', ALAVODAI VEETHY,
Inuvil West, Chunnakam,
Sri Lanka. T.P. 021 224 1504
e-mail : kopaysivam@gmail.com
Rights : To The Author
Type Setting &
Designing : Sri Vidya Computer Press, Inuvil
Printers : Gajananth Printers,
Manipay Road, Inuvil.
Publishers : Sarvananthamaya Peetam
Date of Publication : 12 - 09- 2016.
ISBN : 978-955-4078-02-4
Price : Rs. 200 /=

விழிநிறைந்த கனவுகளுடன்

வீதைத்து....

விழிமலர்ந்த மகிழ்வுடனே

கையேந்தி...

விழிமுடாக் கவனமுடன்

வேலியிட்டு...

விழிநனைக்கும் கண்ணீருடன்

நீர்பாய்ச்சி..

விழிவீரந்த விபம்புடனே

உயர்வுகண்டு...

மறைந்த தந்தைக்கும்,

வின்தொடும் வளர்ச்சியை

வேளைதொறும் பார்த்து

அகமகமும்

அள்ளைக்கும்

தந்தை
மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர்
ச. பஞ்சாட்சரகர்மாவின்
நூற்றாண்டு ஜயந்தியில்.....
(1916 - 2016)

தனயன்,
எழுத்தாளர் கோப்பாய் சுவத்தின்
இலக்கிய உலகல்
ஐம்பதாவது ஆண்டை நோக்கி.....
(1967 - 2017)

மனத்தைக் கவரும்

ஒரு சீந்ரிய பல்பொருள் வணிக அங்காடி இந்நூல்

அணிந்துரை

இலக்கிய உலகில் நாம் நன்கு அறிந்தவர் கோப்பாய் சிவம். அவர் தன்னுடைய இலக்கியச் செயற்பாட்டில் ஐம்பதாவது அகவையினை நிறைவு செய்கிறார். பொன்னாண்டுப் படைப்புகளாகப் பல நூல்களை இந்த ஆண்டிலே தமிழ் இலக்கிய உலகத்துக்கு வழங்குகிறார். அவற்றுள் ஒன்று “பலதும் பத்தும்” என்னும் இந்நூலாகும். ஒரு பொருளாக மட்டுமன்றி பல பொருள்கள் பற்றிப் பேசியவர்களிடம் “என்ன பேசினீர்கள்” என்று கேட்டால், “பலதும் பத்தும்” என்று கூறுவது வழக்கம். கோப்பாய் சிவத்தினுடைய பத்து எழுத்துருக்கள் இந் நூலிலே இடம்பெறுகின்றன.

திருக்கோயில்களிலே திறமாகப் பத்ததி ஓதுகின்ற கோப்பாய் சிவம் எழுத்து நிலையிலே பண்டைய காலந்தொட்டு புதிய காலம் வரைக்குமான பொருள்களிலே ஈடுபாடு கொண்டவராகத் திகழ்பவர். இவை யாவற்றுக்கும் ஊடாக ஒரு நகைச்சுவை இழையோடும். இந்நூலின் முதலாவது கட்டுரை முத்திரை பற்றி உரைக்கின்றது. அஞ்சல் முத்திரை, ஆடல் முத்திரை, அளவை முத்திரை, தம் தனித்துவம் விளங்கப் பதிக்கும் முத்திரை பற்றியெல்லாம் கூறி, கட்டுரையை முடிக்கும்பொழுது நீதிமன்றின் கட்டளைக்கிணங்க ஒரு கடையை யோ கட்டடத்தையோ மூடி முத்திரை வைக்கும் நிலையை நகைச்சுவையாக நினைவுபடுத்துகிறார். அதை அவருடைய மொழியிலேயே பார்க்கலாம்: “இப்படியே நீண்டு செல்லும் முத்திரை மஹாத்மியத்தை இத்துடன் மூடிவைத்து முத்திரை பதிப்பதே நல்லது.”

“கவிதைப்போர் - பாரதி தரிசனம்” என்னும் அவருடைய எழுத்துரு நமக்கு முன்னாலே நம் நாட்டுப் பழங்கவிஞர்களைக் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறது. சில்லையூரான் கவி சொன்னால் திறன்றிந்து கேட்போம். முருகையன், மஹாகவி முதலிய நம்முடைய பெருங்கவிஞர்களும், சந்தக் கவிஞன் ராஜபாரதியும் நம் கண்முன்னே வருகிறார்கள்.

இத்தகைய நல்ல பொருள்களையெல்லாம் படித்துச் சுவைக்க கோப்பாய் சிவத்தின் “பலதும் பத்தும்” நூலைப் படியுங்கள். மனத்தைக் கவரும் ஒரு சிறிய பல்பொருள் வணிக அங்காடிபோல அமையும் இந்நூலை நமக்குத் தந்துள்ள பொன்விழா இலக்கிய எழுத்தாளருக்கு எல்லோர் சார்பிலும் வாழ்த்துகளையும் பாராட்டுக்களையும் கூறி இச்சிறிய அணிந்துரையை நிறைவுசெய்கிறேன்.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்
தகைசார் வாழ்நாள் பேராசிரியர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்.

Prof. A. Sanmugas, Ph.D. (Edin.), D.Litt. (Hon. UJ)
Emeritus Professor (University of Jaffna)
“Kokulam”
90, Gnanavairvar Veethy (Mathavady Lane)
Kondavil-East; Kondavil.
Sri Lanka. Tel. 0094 774 431 869

நானும் என் படைப்புக்களும்

1967 இல், பதின்மூன்று வயதில் கவிதையுலகில் புகுந்த நான், படிப்படியாக சிறுகதை, கட்டுரை, விமர்சனம், ஆன்மீகம், மேடைப் பேச்சு, கவியரங்கம், பட்டிமன்றம், வானொலி நிகழ்வுகள் (இசைச்சித்திரம், உரைச்சித்திரம், நாடகம், மெல்லிசைப்பாடல்கள்,) எனப் பலதுறைகளிலும் எனது பங்களிப்பை வழங்கிவரலானேன்.

இப்போது, ஆன்மீகத்துறையில் மட்டும் அதிகம் தெரிந்த எனது பெயரை, - எனது எழுத்துலகப் பிரவேசத்தின் ஐம்பதாவது ஆண்டு நிறைவுக்காலத்தில், - வரலாற்றில் பதிவு செய்யும் நோக்கில் சில நூல் வெளியீட்டு முயற்சிகளில் ஈடுபடலானேன். சிறுகதைகள், கவிதைகள் ஆகியன தனித்தனியே தொகுக்கப்பட்டு இரு நூல்கள் வெளிவரும் வேளையில், எனது கட்டுரை முதலிய ஏனைய சில படைப்புக்களை இத்தொகுதியில் சேர்த்திருக்கிறேன்.

உரைச்சித்திரங்களாக வானொலியில் ஒலித்த பல விடயங்கள் காற்றோடு கலந்துவிட்டன. படைப்புக்கள் பல 'படையெடுப்பு'க்களோடு மறைந்துவிட்டன. காலவெள்ளம் அள்ளியவை போக எஞ்சியவற்றை இங்கு ஆவணப்படுத்துகிறேன். ஆர்வலர்கள் படித்து இரசிக்கவும், ஆய்வாளர்கள் நுழைந்து துழாவவும், ஆவணவாளர்கள் அடுக்கி வைக்கவும், அடியேன் ஆத்ம திருப்தி கொள்ளவும் உதவும் ஒரு முயற்சி இது.

அரியதொரு அணிந்துரை வழங்கி வாழ்த்திய, தகைசார் வாழ்நாள் பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ் அவர்களுக்குப் பணிவான வணக்கங்களும் நன்றிகளும்.

இனி, இது உங்களுக்கு.....

- கோப்பாய் சிவம்.

உள்ளீடு

முத்திரைகள்	09
நகை	15
புகழ்	22
மரணம்	28
நமது கல்விப் பாரம்பரியத்தின் இன்றைய நிலை	34
சொல்லு தமிழ் வளர்க்கும் பிள்ளைத் தமிழ்	39
கவிதைப் போர் - பாரதி தரிசனம்	46
தேனிலும் இனிய தேன்மொழி	56
ஈழத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் ஓர் இனிய பகுதி இளங்கீரனின் 'மரகதம்'	63
நகைச்சுவைப் பேட்டி	70

முத்திரைகள்

முத்திரைகள் என்றதும் எவருக்கும் நினைவு வருவது தபால் தலைகள்தான். முத்திரைகளைப் பயன்படுத்தாதவர்களே இல்லை எனலாம். இன்று வீட்டுக்கு ஒருவராவது வெளியூரிலோ வெளிநாட்டுக்கோ சென்று தொழில் நடத்தும் காரணத்தால் சாதாரண பாமர ஜனங்கள் கூட தபால் போக்குவரத்து வசதிகளைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இதனால் இவர்கள் முத்திரைகள் என அழைக்கப்படும் தபால் தலைகளைப் பற்றி அறியாமல் இருக்க முடியாது.

முத்திரை சேகரித்தல் என்பது நல்லதொரு பொழுது போக்கு. எண்ணிக்கையளவில் மிக அதிகமாக முத்திரைகளைச் சேர்த்து வைப்பதை ஒருபெருமையாகக் கொண்டு சிறுவர்கள் முத்திரை சேகரிப்பதில் ஈடுபடுகிறார்கள். ஆனால் பெரியவர்கள் அதிகமான வகைகளில் விதவிதமான முத்திரைகளைச் சேர்ப்பதில் ஈடுபடுகிறார்கள்.

மேலதிகமாக உள்ள முத்திரைகளை நண்பர்களிடம் கொடுத்து, தம்மிடமில்லாத முத்திரைகளைப் பண்டமாற்று முறையில் பெற்றுக்கொள்பவர்கள் பலர். பலவகையான முத்திரைகளைச் சேகரிப்பதற்காகவே பேனா நண்பர்களைச் சேர்த்துக் கொள்பவர்கள் உள்ளனர். பத்திரிகைகளில் வரும் பேனா நண்பர் பகுதிகளில் பொழுது போக்கு என்ற அம்சத்தில் முக்கியமாக இடம்பெறுவது முத்திரை சேகரித்தல் என்பதாகும்.

காலாவதியான பழைய முத்திரைகளுக்குத்தான் மதிப்பு அதிகம். இருபத்தைந்து சதம் பெறுமதியான முத்திரை சில வேளைகளில் இருநூற்றைம்பது ரூபா பெறுமதிக்குப் போவதும் உண்டு. சாதாரணமாகச் சேர்க்கப்படும் முத்திரைகளை விட, முதல் நாள் தபால் உறைகள் என்று வெளியிடப்படும் முத்திரைகளுக்கு அதிக அக்கறை காட்டப்படும்.

தொடர் முத்திரைகளாக விற்கப்படும் முத்திரைகளை விலைக்கு வாங்காமல் தபாலுறைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுவரும் போது ஒன்றன்பின் ஒன்றாகச் சேர்த்து, ஒன்றாகப் பார்க்கும்போது ஏற்படும் மகிழ்ச்சி அளவற்றது. இவ்வகையான தொடர் முத்திரைகள் பல நாடுகளில் வெளியிடப்படுகின்றன. என்றாலும் நம் நாட்டைப் பொறுத்தவரை அண்மையில் தான் இம்முறை புதிதாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

பிரித்தானியா தேசத்து முத்திரைகளில் நாட்டின் பெயர் இருக்காது. முதல் முதல் அவர்களே முத்திரைகளைப் பயன்படுத்தினர் என்பதால் அவர்கள் நாட்டின் பெயர் போடுதல் தேவைப்படவில்லை. அக்காலத்தில் நாட்டின் பெயர் போடப்படாததால் தொடர்ந்தும் அம்முறை நீடிக்கிறது.

பாரசீக மன்னர்கள் காலத்தில்தான் தபால் முறை என்பது முதல் ஆரம்பிக்கப் பெற்றது. 13 ஆம் நூற்றாண்டில் பாரிஸ் பல்கலைக்கழகம் தனது மாணவர்களுக்காகத் தனியான தபால் முறைகளை வைத்திருந்தது. 1837 இல்தான் தற்போதுள்ள தபால் முறையின் அடிப்படையான முறை இங்கிலாந்தில் ஆரம்பிக்கப் பெற்றது.

1840 இல் தான் ஓட்டும் தபால் தலைகளான முத்திரைகள் தோன்றின. 1874 இல் இருபத்திரண்டு நாட்டின் பிரதிநிதிகள் சுவிட்சர்லாந்தில் கூடி உலகத் தபால் யூனியன் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

முத்திரை என்பது தபால் தலையாகப் பயன்பட ஆரம்பிக்குமுன் "சீல்" என்ற ஆங்கில வார்த்தையின் பொருளாக அதாவது காப்பிடுதல் என்ற கருத்திலும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அல்லது குறிப்பிட்ட தஸ்தாவேஜுக்கள் உண்மையானவை என

உறுதி செய்யும் அடையாளக் குறிகளையும் முத்திரை என்றே குறிப்பிடுவர்.

இரும்பு, பித்தளை முதலிய உலோகங்களினால் செய்யப் பட்ட முத்திரைக் கருவிகளினால் மெழுகு போன்ற மிருதுவான பொருட்களில் அழுத்திக் குறியீட்டினைப் பதித்தனர் இம்முறையில் பத்திரங்கள், தஸ்தாவேஜுக்களில் அடையாளமிட்டு அவற்றை உறுதிப்படுத்தவும் கடிதம் முதலியவற்றை பிறர் பார்க்க முடியாமல் பாதுகாப்பாக உரியவரிடம் சேர்க்கும் பொருட்டு அவற்றை மடித்து மெழுகு அப்பிக் காப்பிடுவதற்கும் முத்திரைகளைப் பயன்படுத்தினர்.

கிரேக்கர்கள் இவ்விதம் முத்திரைகளை ஆதியில் பயன்படுத்தினர் என்று ரோமாலியர்கள் கூறினர்.

நமது பழந்தமிழ் மன்னர்கள் பயன்படுத்திய முத்திரைகள் பற்றிய விபரங்களையும் இலக்கியங்கள் மூலமாகவும் கல்வெட்டுக்கள் மூலமாகவும் அறியக் கூடியதாய் உள்ளன.

இவற்றில் பல அலங்கார முத்திரைகள் காணக் கிடைக்கின்றன இராஜேந்திர சோழரது முத்திரை மிக அழகானது விரிந்த ஒரு தாமரையில் சோழரது சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். பிரபலமான சீன யாத்திரிகனான ஹி யூன் சாங் என்பவனிடம் ஹாஷ் சக்கரவர்த்தியானவர் சிவப்பு அரக்கிலே முத்திரையிட்ட துணியொன்றைக் கையளித்ததாகச் சரித்திரச் சான்றுகள் கூறுகின்றன.

முத்திரைகள் பலவிதமான வடிவங்களில் செய்யப் பட்டிருக்கும். பலவிதமான தேவைகளை முன்னிட்டுப் பலவிதமான தரங்களில் இவற்றைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். அரசமுத்திரை, கோயில் முத்திரை, அரண்மனை முத்திரை, நூலக முத்திரை, தொழிற்சாலை முத்திரை எனப் பலவகையில் அவை அமைந்திருந்தன.

ஒவ்வொரு நாட்டிற்குமென்று தனித்துவமான முத்திரை ஒன்று இருக்கும். இதைப் பெரு முத்திரை என்றும் கூறுவர்

சட்டங்கள் முதலியன இயற்றி அமுலாக்கும்போது இந்தப் பெரு முத்திரை அச்சட்டத்தில் இராஜாங்க அமைச்சினால் இடப்படும்.

இன்றைய நாளாந்த நடைமுறையில் அலுவலகங்கள் தொழிற்சாலைகள் விற்பனை நிலையங்கள் வங்கிகள் முதலிய பொது நிறுவனங்களில் பயன்படுத்தப்படும் பலவிதமான முத்திரைகள் மூலம் (rubber stamp) இதுவரைநாம் கூறிய முத்திரைகளைப் பற்றிப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலும் முத்திரைகள் பற்றிய பல சேதிகள் நமக்குக்கிடைக்கின்றன. பண்டைய மன்னர்கள் முத்திரை மோதிரங்கள் பயன்படத்தியதாகத் தெரிய வருகின்றது. ராமபிரான் அநுமானைச் சீதாப்பிராட்டியிடம் தூது அனுப்பிய பொழுது தனதுபெயர் பொறித்த முத்திரை மோதிரத்தைக் கொடுத்தனுப்பியதாக வால்மீகி தெரிவிக்கிறார்.

காளிதாசனுடைய சகுந்தலை நாடகத்தில் துஷ்யந்தன் சகுந்தலையிடம் தன் காதற் பரிசாக வழங்கியதும் ஒரு முத்திரை மோதிரமே. சிலப்பதிகாரத்திலே மாதவி கோவலனுக்கு அனுப்பி வைத்த ஓலையை மடித்து மண்ணால் காப்பிட்டுத் தனது கூந்தலால் ஒற்றி முத்திரையிட்டு அனுப்பியதாக இளங்கோவடிகள் கூறுகின்றார்.

கிறிஸ்துவுக்கு முன் 4 ஆம் நூற்றாண்டில் மௌரியப் பேரரசன் சந்திர குப்தனை அரியணையில் வைத்ததன் மூலம் தமது வஞ்சத்தினை தீர்த்துக் கொண்டவர் சாணக்கியன் என்ற அந்தணராவார். இவர்களது வரலாற்றில் முக்கிய இடம்பெறுவது ஒரு முத்திரை மோதிரமேயாகும்.

இவர்களது சரித்திரத்தை விசாகதத்தர் என்பார் அருமையான நாடகமாக வடமொழியில் எழுதியிருக்கிறார் இந்நாடகத்தின் பெயரே 'முத்திரா ராக்ஷம்' என்பது.

இசைப்பிரியர்களுக்கு முத்திரை என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் தபால் தலையைப் பற்றியோ அல்லது காப்பிடுவது பற்றியோ நினைவுக்கு வரப்போவதில்லை. அவர்களுக்கு சங்கீத

சாஸ்திரத்தில் இடம்பெறும் பலவிதமான முத்திரைகளும் நினைவுக்கு வரலாம்.

சங்கீத சாஸ்திரத்திலே கீர்த்தனைகள், கிருதிகள் முதலிய இசைப் பாடல்களிலே அடையாளக் குறிகளாகச் சில முத்திரைகளை இணைத்து இயற்றுவது சாஹித்திய கர்த்தாக்களின் வழக்கம். முக்கியமாக அப்பாடல்களை இயற்றியவர்களின் பெயர்களையே பாடலில் இடம்பெறச் செய்வது மரபு. இதனை வாக்கேயகாரர் முத்திரை என அழைப்பர்.

சங்கீத மும்முர்த்திகள் மூவரும் தமது சாஹித்தியங்களில் தமது முத்திரைகளை வைத்துள்ளனர். ஸ்ரீ முத்துசுவாமி தீக்ஷிதர் தமது கிருதிகளில் “குருகுஹ” என்ற முத்திரையையும், தியாகராஜ சுவாமிகள் “தியாகராஜ” என்ற முத்திரையையும் ஸ்யாமா சாஸ்திரிகள் “ஸ்யாமகிருஷ்ண” என்ற முத்திரையையும் கொண்டிருக்கின்றனர்.

வாக்கேயகாரர் முத்திரையை விட ராகமுத்திரை, தாள முத்திரை, ஸ்தல முத்திரை என்பன முறையே சாஹித்தியத்தின் ராகம், தாளம் என்பவற்றையும் அது பாடப்பட்ட தலத்தையும் குறித்து நிற்பனவாம். ராகமாலிகைகளில் பலராகங்களும் முத்திரைகளாக அமைந்து அந்தந்த அடிகள், பகுதிகள் முதலியனவற்றின் ராகங்களைக் குறிப்பிட்டு நிற்கும்.

சங்கீத சாஸ்திரத்தில் மட்டுமல்லாமல் நாட்டிய சாஸ்திரத்திலேயும் முத்திரைகள் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. ஆட்டத்தின்போது குறிப்பாகச் சில கருத்தக்களைக் கைகளால் காண்பிக்கும்போது அவை நாட்டிய முத்திரைகள் எனப்படுகின்றன. பரதநாட்டியத்திலே இவ்வாறு பல்வேறு வகையான முத்திரைகள் காண்பிக்கப்படுகின்றன.

சில வகையான முத்திரைகள் மூலம் சில கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துதல்கூடும். உதாரணமாக தர்ஜனி முத்திரை மூலம் அச்சுறுத்துதல், கற்கடக முத்திரை மூலம் சோம்பல் முறித்தல், கொப்பு வளைத்தல் முதலியவற்றையும் கடகாமுக முத்திரை மூலம் பூக்கொய்தல் வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்தல் இவற்றையும்

குறிப்பாகக் காட்டலாம்.

இதே வகையான சில முத்திரைகள் பூஜைவழிபாட்டின் போதும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. சைவ நாற்பாதங்களுள் ஒன்றான கிரியாமார்க்கத்தில் பூஜை முறைகளை விளக்கும் ஆகம நூல்கள் இந்த முத்திரைகளைப் பற்றிக் கூறும். இவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து முத்திராலட்சணம் என்ற பெயரில் வெளியிட்டுள்ளனர்.

வணக்கம் செலுத்துவதற்கு நமஸ்கார முத்திரையும் அர்க்கியம் கொடுக்கும் போது மிருகீ முத்திரையும் இதுபோலவே வெவ்வேறு தேவைகளுக்கு வெவ்வேறு முத்திரைகள் பயன்படுகின்றன. தேனுமுத்திரை பசுவின் மடியையும், திரிசூல முத்திரை சூலத்தையும் இவ்வாறே முத்திரைகள் ஒவ்வொன்றும் பொருள் கொள்கின்றன.

இவ்வகையான முத்திரைகளை விட, 'முத்திரை பதித்தல்' என்ற வார்த்தையை நாங்கள் இன்னொரு கருத்தில் பயன்படுத்து கிறோம் ஒருவர் தமது தனித்துவத்தை ஒரு விஷயத்தில் நிலை நாட்டி அதைச் சிறப்பித்தலையே இந்தப் பிரயோகம் குறிக்கிறது.

உதாரணமாக அந்தப் படத்தில் பாலசந்தர் தமது முத்திரையைப் பதிக்கவில்லை என்றோ இந்த எழுத்தாளரின் பெயர் ஈழத்தின் சிறுகதை, கவிதை நாடகத்துறைகளில் முத்திரை பதித்ததொன்று என்றோ பயன்படுத்தப்படுவது தனித்துவமான சிறப்பைக் குறிப்பதாகும். இப்படியே நீண்டு செல்லும் முத்திரை மஹாத்மியத்தை இத்துடன் முடிவைத்து முத்திரை பதிப்பதே நல்லது.

“நகை” என்ற சொல்லை வைத்துச் சிந்திக்கப் புகுந்தால் அது நீள நீளமாக விரிந்து கொண்டிருக்கும். இச்சொல்லின் பொருள் என்ன, இதன் இலக்கணம் என்ன என்று ஆராயப் புகுந்தால் ஆச்சரியம்தான் கிடைக்கும்.

பெயராயும் வினையாயும் பொருள் தரக் கூடிய இச் சொல்லிற்கு சிரிப்பு, இன்பம், அணி என்ற கருத்துக்களுடன் “சிரி!” என்று கூறும் ஏவற் பொருளும் உண்டு.

அது மட்டுமல்லாமல் பல், அவமதிப்பு, நட்பு, மலர், ஒளி, முத்து ஆகிய பொருட்களும் “நகை” என்ற ஒரே சொல்லிற்கு இருப்பதாகக் கழகத் தமிழகராதி தெரிவிக்கிறது.

நகை என்று சொன்னவுடன் இளைஞர்களுக்குப் புன்னகையும் பெண்களுக்குப் பொன்னகைகளும் நினைவுக்கு வரும். நகைகள் எத்தனை அணிந்திருந்தால் என்ன, புன்னகை இல்லாத பெண்களை யார் தான் விரும்புவர்?

ஆனால் உடல் நிறைய நகைகள் அணிந்து வராத மணப் பெண்ணைக் காணும் போது நகை செய்ய மாட்டார் இன்றைய இளைஞர் பல்லோர். பொன்பல் கட்டிப் புன்னகையும் பொன் நகையாய் நகைக்கும் மணப்பெண் என்றால் புன்னகை என்ற பேரில் பல்லிளிக்கவும் இவர்கள் தயாராக இருக்கின்றனர்.

நகை என்பதற்கு அணி, ஆபரணம், பூஷணம், என்று இன்னும் பல சொற்கள் இருக்கின்றன. அணியப்படுவது என்ற பொருளில் அணி என்ற சொல் நல்ல தமிழில் பயன்படுத்தப் படுகிறது. மனிதர்களுக்கு அழகு தரும் நகைகளை அணி என்று சொல்லுவது போலத் தமிழ் மொழிக்கு அழகுதரும் இலக்கணச் சிறப்புக்களையும் அணி நலன்கள் என்று சொல்வார்கள்.

சரி இந்த நகை அணியும் வழக்கம் நம்மிடம் எவ்வாறு வந்தது? எப்போதிருந்து இவ்வழக்கம் உண்டு?

மிகப்பழைய நூல்களாகிய வேதங்களில் கூட ஆபரணங்கள் பற்றிப் பலபடக் கூறப்பட்டுள்ளன. வேதங்கள், உபநிடதங்கள் ஆகியவற்றில் உலோகங்களைப் பயன்படுத்தி விதவிதமான நகைகள் செய்வது பற்றிய விபரங்கள் காணப்படுகின்றன.

பூமியிலிருந்து பொன்னை வெட்டி எடுத்து ஆற்று நீரில் சுத்தம் செய்தார்கள். இதனால் சிந்து நதியைப் பொன்னி நதி என்றும் அழைத்தார்கள். தங்கத்திற்கு ஐடருபம், ஹிரண்யம், சுவர்ணம் ஆகிய பெயர்களும் வெள்ளிக்கு ரஜதா என்ற பெயரும் வேதகாலத்தில் வழங்கப்பட்டன.

தங்கத்திலிருந்து நகைகள் செய்யும் பொற்கொல்லர்களை “ஹிரண்யகாரா” என்று சிரௌத சூத்திரம் சொல்கிறது. பதஞ்சலி முனிவர் எழுதிய மஹாபாஷ்யத்திலே “சுவர்ணகாரா” என்ற பொற்கொல்லர்கள் நுட்பமான சங்கிலி, அட்டியல் என்பன செய்கிறார்கள் என்ற கருத்து வருகிறது.

காதிலே அணிகின்ற “கர்ணசோபனம்” தங்கத்திலே செய்யப்பட்டது. “காவு” என்று சொல்லப்படும் இடுப்பு வளையமும் “நிஷ்கா” எனப்படும் கழுத்துப் பதக்கமும் தங்கம் அல்லது வெள்ளியினால் செய்யப்பட்டன. பெண்களுக்கான மார்பணி “ருக்மா” என்ற பெயரிலும் ஆண்களுக்கான மார்புக் கவசம் “நவவிதரனா” என்றும் சொல்லப்பட்டன.

விராட் புருஷன் பலவகையான நகைகள் அணிந்திருந்ததாக இருக்கு வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சைவ சமய நூல்களான சைவாகமங்கள், பத்ததிகள் முதலியவற்றில் வரும் தியான சலோகங்களில் பல்வேறுபட்ட தெய்வத் திருவுருவங்கள் அணிந்திருக்கும் நகைகள் பற்றி அழகாக வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

“நானாபூஷண ஹேமரத்ன மகுடாம்” என்று சிவகாமசுந்தரி தியானத்திலும் (பலவித அணிகலன்களும் தங்கத்தில் செய்து இரத்தினம் பதித்த கிரீடமும் அணிந்தவள்.) “ஹராதி பூஷோஜ்வலாம்” என்று மிருத்யுஞ்ஜய தியானத்திலும் (மாலை முதலிய அணிகலன்களினால் பிரகாசிப்பவர்.) “ஹார கேயூர

கடகாம்” என ஸேநாநீ தியானத்திலும் (மாலை, காப்பு முதலியன) பலவாறு வருவதைக் காணலாம். ருத்ர சிவனை அநாஹத ஸ்தானத்தில் “க்ரைவேயாங்கத ஹார குண்டலதரம்” என்று தியானிக்கப்படுகிறது. கழுத்தணி, தோள் வளை, முத்துமாலை, தோடு என்பன இங்கே குறிக்கப்படுகின்றன.

சிவபெருமானுக்கும் விநாயகருக்குமுரிய முக்கிய நகையாக பாம்பு சொல்லப்படுகிறது. பாம்பைப் பூணூலாகவும், கழுத்தணியாகவும், கையணியாகவும் இவர்கள் அணிந்திருக்கிறார்கள். விநாயகர் தமது பெருவயிற்றைச் சுற்றிக் கட்டியிருப்பதும் ஒரு பாம்பைத்தான். இதனைக் கந்தபுராணக் காப்புச் செய்யுளில் காணலாம்.

“திகட் சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணியாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்”

“பொன்னரை ஞானும் பூந்துகிலாடையும்” என்று விநாயகரின் தங்க அரைஞாணைப்பற்றி ஓளயார் பாடுகிறார். ஆதிசேஷன் என்ற பாம்பு உமையம்மையாரின் சிறுவிரல் மோதிரமாக இருப்பதாகவும் ஓளவையார் பாடுகிறார்.

உலோகங்களாலாகிய நகைகள் மட்டுமல்லாமல் பூக்கள் பத்திரங்களால் உருவாக்கப்பட்ட விதவிதமான மாலைகளையும் இத்தெய்வங்கள் அணிந்திருந்தனர். சிவபிரான் கொன்றை மாலையையும், விஷ்ணு துளசி மாலையையும் அணிந்திருப்பதாகப் பல நூல்கள் பாடுகின்றன. கொண்ட மாலை, கழுத்து மாலை, புயமாலை, ஆரம், சரம், இண்டை, செச்சை, கண்ணி என்பன பல்வேறுபட்ட மாலைவகைகளாம்.

சைவசமயிகள் விரும்பி அணியும் உருத்திராக்க மாலை, வைஷ்ணவர்களுக்குரிய துளசிமணி மாலை என்பனவும் ஆபரண வகைகளுள் வைத் தெண்ணப்படலாம். உருத்திராக்க மாலைகளைத் தொடுத்து, கண்ட மாலை, சிரசு மாலை, கழுத்து மாலை, புயமாலை என்பவற்றைச் சிவபக்தர்கள் அணிந்து

கொள்வார்கள். இவ்வித மாலைகளுக்கேற்ப ஒருமுகமணி, இருமுகமணி, மும்முகமணி என்று பல்வேறுபட்ட முகங்களை யுடைய உருத்திராக்க மணிகளைத் தேர்ந்தெடுப்பார்கள். இம்மாலைகளில் உருத்திராக்கங்களைச் சுற்றிப் பவுண், வெள்ளி அலங்காரங்களைச் செய்து அணிவதும் வழக்கமாயுள்ளது.

பண்டைத் தமிழ் மகளிரின் அணிகளாக அரையணி, அடுக்காழி, விரிசிகை, முத்தாரம், மேகலை, காஞ்சி, கிண்கிணி, சூடகம், பாதசரம், புல்லகம், பீலி என்று பலவகை அணிகலன்கள் தமிழிலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன.

பாணனும் பாடினியும் அரசரையும் வள்ளல்களையும் புகழ்ந்து பாடி அணிகலன்களைப் பரிசாகப் பெறும் செய்தி சங்கப் பாடல்களில் பலவிடங்களில் காணப்படுகின்றன.

இதிகாசங்களிலும் பல இடங்களில் நகைகள் பற்றிய குறிப்புக்கள் இடம் பெறுகின்றன. இராமாயணத்திலே சீதையைத் தேடிவரப் புறப்பட்ட அநுமானிடத்திலே தமது அடையாளச் சின்னமாகத் தமது மோதிரத்தைக் கொடுத்த சம்பவம் கூறப்படுகிறது. மஹாபாரதத்திலே கர்ணனும் துரியோதனன் மனைவியும் சொக்கட்டான் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது திடீரென்று துரியோதனன் வரவே அவள் எழுந்தாள். அப்போது கர்ணன் எட்டிப் பிடித்தபோது அவளது மேகலையின் முத்துக்கள் சிதறியதும் “எடுக்கவா, தொடுக்கவா?” என்று துரியோதனன் கேட்ட சம்பவமும் கண்ணன் தனது மோதிரத்தை நழுவவிட்டு அதனை எடுக்கச் செய்தமை மூலம் கௌரவர்களுக்கு ஆதரவான ஒரு மன்னனை அவர்களிடமிருந்து பிரித்த சம்பவமும் கர்ணன் பிறப்பிலேயே தனது காதில் இருந்த குண்டலங்களைக் தானம் செய்த சம்பவமும் கூறப்படுகின்றன.

அரிச்சந்திரன் கதையிலே சந்திரமதியின் கழுத்தில் உள்ள தாலி அவள் கணவன் அரிச்சந்திரனுக்கு மட்டுமே தெரியும் என்ற புதுமை காணப்படுகிறது.

சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, வளையாபதி, குண்டல கேசி ஆகிய காப்பியங்கள் நகைகளின் பெயரால் சொல்லப்

படுவதும் இதில் முக்கியமாக சிலப்பதிகார காப்பியத்தில் சிலம்பு என்ற காலணி முக்கிய பங்கு வகிப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

நகைகள் மனிதனின் சிரசிலிருந்து பாதம்வரையில் உடல் எங்கும் வியாபித்திருக்கும் பெருமை வாய்ந்தவை. சில வெளிப்படையாகத் தெரிபவை. அரைஞாண் முதலிய சில நகைகள் கண்களுக்குத் தெரியாமலே அணியப்படுபவை. நகைகள் அலங்காரத்துக்கு மட்டுமல்லாமல் வேறு சில தேவைகளை முன்னிட்டும் அணியப்படுகின்றன. என்பது இதிலிருந்து தெரியவருகிறது.

மனித உடலுடன் உலோகங்கள் எப்பரிசிக்கப்படுகின்ற பொழுது அவை பல்வேறு குண நலன்களைத் தோற்றுவிக்கின்றன. ஒவ்வொருவருடைய தேகநிலைகள் உடற்குறைபாடுகளுக்கேற்ப வெவ்வேறு உலோகங்களில் நகைகளைச் செய்து அணிவதன் மூலம் குணமடையலாமென்பதை நமது முன்னோர்கள் அறிந்திருந்தனர். இன்றைய விஞ்ஞானத்தின் மூலமும் இது நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

உலோகங்களைப் போலவே இரத்தினக்கற்களும் இவ்விதம் நன்மைகளைச் செய்வதற்காகவும் அழகுக்காகவும் நகைகளிலே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. நவரத்தினங்களுக்கும் நவக்கிரகங்களுக்கும் தொடர்புண்டு. தத்தமக்கு ஆதிக்கமுள்ள கிரகங்களுக்குரிய இரத்தினங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து மோதிரம் முதலிய நகைகளில் பதித்து அணியும் வழக்கம் பலரிடம் உண்டு.

அக்காலத்தில் மன்னர்களின் மகுடங்களில் விலையுயர்ந்த வைரக்கற்கள் முதலிய பல்வேறு இரத்தினங்களைப் பதித்து வைத்தனர். ஆலயங்களில் இறைவனின் திருவுருவச் சிலைகளை அலங்கரிக்கப் பயன்படுத்தும் பதக்கங்கள், நெற்றிச்சுட்டி, கிரீடம் முதலியவற்றிலும் இத்தகைய கற்கள் பதிக்கப்படுகின்றன.

இக்காலத்தில் மோதிரம், அட்டியல், தோடு, சிமிக்கி முதலியவற்றிலும் விதவிதமான வண்ணக்கற்களைப் பதித்து அழகு செய்வார்கள்.

நகைகளிற்பல, அவற்றை அணிந்திருப்போரின் தராதரம், கௌரவம், அந்தஸ்து, வாழ்க்கைநிலை முதலியவற்றைக் காட்டுபவையாகவும் அமைகின்றன. சிவாசாரியர்களின் காதுகளில் கடுக்கன்கள் ஒளிவிடுவதை இன்றும் காணலாம். முற்காலத்தில் இருபிறப்பாளர்கள் என்று சொல்லப்படும் பிராம்மண, கூத்திரிய, வைசிய குலத்துதித்த யாவரும் தத்தமது அந்தஸ்துக் கேற்பக் கடுக்கன்கள் அணிந்தனர்.

பெண்கள் காதில் அணிவது தோடு எனவும் ஆண்கள் காதில் அணிவது கடுக்கன் எனவும் சொல்லப்படுகிறது. சிவபிரானைத் “தோடுடைய செவியன்” என்று திருஞானசம்பந்தர் சுட்டியதன் மூலம் அவன் மாதொருபாகன் என்பது புலனாகிறது. கடுக்கனைக் குழை என்ற பெயரிலும் தோட்டினை ஓலை என்ற பெயரிலும் முன்னர் அழைத்தனர். பெண்கள் அணியும் தோட்டிற்குத் தாடங்கம் என்றொரு சிறப்புப் பெயரும் உண்டு.

முற்காலத்தில் சாதாரண மக்கள் காதணி, தாலி முதலிய வற்றை பனையோலையினால் செய்தே அணிந்தனர் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். பனையைக் குறிக்கும் தாலம் என்ற சொல்லிலிருந்து தாலி என்ற சொல் பிறந்தமையும். காதணி யானது காதோலை என்ற சொல்லினால் குறிக்கப்பட்டமையும் இதனை நிரூபிக்கின்றன.

பெண்கள் கழுத்தில் அணிந்திருக்கும் தாலியும் கால்விரலில் அணிந்திருக்கும் மெட்டி அல்லது மிஞ்சியும் அவர்கள் திருமணமானவர்கள் என்பதைக் காட்டும் நகைகளாம் முற்காலத்தில் திருமணமான ஆண்கள் தமது காலில் கழல் என்ற நகையை அணிந்திருப்பார்கள்.

நகை என்றதும் பொன்னும் வெள்ளியுமே நினைவுக்கு வருகின்றன. ஆனால் இவற்றின் விலையேற்றம் காரணமாகச் சாதாரண உலோகங்களில் நகைகள் செய்து தங்கமுலாம் பூசி அணிகின்ற வழக்கம் இன்று நம்மிடையே நிலவுகின்றது “கவரிங்” நகைகள் அல்லது “கில்ட்” நகைகள் என இவற்றைச் சொல்வர்.

ஒரு காலத்தில் மஞ்சட்கிழங்கினை மஞ்சட் கயிற்றில் கட்டித்

தாலியாக அணியும் வழக்கம் இருந்தது. பின்னர் தாலியை பொன்னால் செய்து மஞ்சள் நூலில் அணிந்தனர். இக்காலத்தில் தாலியும் கொடியும் தங்கத்தில் செய்வதே நாகரிக மாகிவிட்டது.

தாலிக்குரிய பொன்னை உருக்கித் தாலி செய்வதைப் பொன்னுருக்கல் என்று சடங்காகவே செய்கின்றனர். இதே போல் காது குத்துதல், மூக்குக் குத்துதல் என்பனவும் நல்லநாள் பார்த்து நடத்தும் கொண்டாட்டங்களாக அமைவதுண்டு.

சங்க காலத்தில் ஆண்மக்கள் தமது வீரத்தின் சின்னமாகத் தாம் கொன்ற புலியின் பல்லைத் தாலியாகத் தம்மனைவிக்கு அணியும் வழக்கம் இருந்திருக்கிறது. இதனைப் புலிப்பல் தாலி என்பர்.

நகைகள் அணிவது எவ்வளவு மகிழ்ச்சிக்குரியதாக அமைகின்றதோ அதே அளவு துன்பம் தருவதாகவும் உள்ளது. சமூகத்தில் மற்றவர்களுக்குச் சமமாகத் தாமும் திகழ வேண்டுமென்பதற்காக விலை உயர்ந்த நகைகளை வாங்கி அணிவதற்கு எவ்வளவோ கஷ்டப்பட நேர்வது ஒரு துன்பம். விலையுயர்ந்த அந்த நகைகளைத் திருடர்களிடமிருந்து பாதுகாக்க எடுக்கும் சிரமம் பெரியது. சில வேளைகளில் அவை திருட்டுப் போய் விடும்போது ஏற்படும் துயரம் அளவிட முடியாதது.

பெண்ணுக்கு இவ்வளவு நகை போட்டால்தான் திருமணம் என்று மாப்பிள்ளை வீட்டார் அடம் பிடிப்பதனால் பல பெண்கள் திருமணம் ஆகாமலே பெருமூச்சுடன் வாழும் நிலையும் உள்ளது.

அதே சமயத்தில் மனைவி அணிந்திருக்கும் நகைகளை அடகு வைத்து அல்லது விற்றுப் பெறும் பணத்தை மூலதனமாகக் கொண்டு பெரிய வியாபாரங்களையோ அல்லது விவசாயத் தையோ அல்லது வேறு தொழில்களையோ செய்து வாழ்க்கையை உயர்வடையச் செய்பவர்களும் இல்லாமலில்லை.

இவ்வாறு மிகப் பெரிய வரலாற்றையும் தனிச்சிறப்புக் களையுடைய நகைகளைப் பற்றி ஆராய்வது நகைப்புக்குரிய ஒரு விஷயமல்ல! புன்னகையுடன் கேட்டு இரசிக்கக் கூடிய ஒன்றல்லவா!

புகழ்

“தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக அஃதிலார்

தோன்றலிற் தோன்றாமை நன்று” என்று திருவள்ளுவர் கூறியதிலிருந்து மனித வாழ்க்கையில் புகழ் எத்தனை சிறப்பிடம் வகிக்கிறது என்பது தெரிகிறது. புகழ் என்பது மனிதனுக்கு எத்தனையோ வகைகளில் ஏற்படுகிறது.

மதிப்பு, நற்பெயர், அந்தஸ்து, மரியாதை, பெருமை என்று பல வகையான வடிவங்களில் புகழ் கணிக்கப்படுகிறது. வள்ளுவர் கூறியவாறு பிறக்கும்போதே புகழுடன் பிறப்பவர்கள் சிலர். தந்தையின் நற்பெயர், தாயின் சிறப்பு, பரம்பரைப் பெருமை, குடும்ப மதிப்பு என்பன மூலம் இத்தகைய புகழ் கிடைக்கலாம்.

ஆனால், உண்மையில் இப்படிக்கிடைக்கும் புகழைவிடத் தம் சுய முயற்சியால் தாமே தமக்குத் தேடிக் கொள்ளும் புகழே சிறப்புடையது. பிறக்கும்போது கிடைக்கும் பரம்பரைப் புகழை தமது நடத்தையினால் கெடுத்துக் கொள்பவர் பலர்.

பிறப்பினால் எந்தவிதமான சிறப்பும் இல்லாமலே தன் முயற்சியால் பேரும் புகழும் பெற்று அதனால் தமது தாய் தந்தையர்க்கும் குடும்பத்திற்கும் பெருமையைத் தேடித் தருபவர்கள் சிலர். சேற்றிலே மலர்ந்த செந்தாமரை என்றும் குப்பையிலே தோன்றிய குண்டுமணி என்றும் இவர்களைக் கூறுவர்.

“தந்தை மகற்காற்றும் உதவி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்” என்கிறார் வள்ளுவர். மகனுக்கு நற்பெயரும் புகழும் கிடைக்கச் செய்து அவனைச் சான்றோர் சபையிலே முன்னணியில் திகழச் செய்வது ஒரு தந்தையின் கடமையாகும். அதேபோல மகனுடைய கடமையையும் அவர் வலியுறுத்த மறக்க வில்லை.

“மகன் தந்தைக் காற்றும் உதவி இவன் தந்தை எந் நோற்றான் கொல் எனும் சொல்” என்கிறார் அவர்.

“மகன் ஒருவன் தனக்கு நற்புகழைத் தேடிக் கொள்வதன் மூலம் இவனுடைய தந்தை இவனைப் பெற என்ன தவம் செய்தானோ” என்று பிறர் வியக்கும்படி செய்ய வேண்டும்.

பட்டம், பதவி, படிப்பு முதலியன ஒருவரை சமூகத்தில் மேல்நிலைக்குக் கொண்டு வருகின்றன. இவை புகழின் ஒரு அம்சமாகிய மதிப்பு, மரியாதை, கண்ணியம் என்பவற்றை இயல்பாகவே ஏற்படுத்துகின்றன. ஆனால் அந்தப் பதவிகள் முதலியவற்றைச் சரியாகப் பயன்படுத்துவதன் மூலமாகப் பெரும் புகழைத் தேடிக் கொள்பவர்கள் மிகச் சிலரே!

இலக்கிய சிருஷ்டிகளைச் சமைத்தல், பேச்சாற்றலை வளர்த்தல், சமூக சேவைகளை முன்னின்று செய்தல், பாடுதல், ஆடுதல், ஓவியம் வரைதல், சிற்பங்கள் செய்தல் முதலிய நுண்கலைகளில் தமது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்துதல் இவற்றின் மூலம் புகழ் பெறுபவர்கள் அநேகர்.

வீரத்தையும், பலத்தையும் காட்டியும், அழகைக் காட்டியும் போட்டிகளில் வெற்றி பெற்றும் புகழ் பெறுபவர்கள் இன்னும் பலர். பாடசாலை மாணவர்களிடையே பரீட்சைகளில் அதிக புள்ளிகளைப் பெறுபவர்களை மற்ற மாணவர்களுக்கு முன்னே புகழ்ந்து பாராட்டுவதன்மூலம் புகழ்மீது ஒரு ஆசை சிறு வயதிலேயே ஏற்படுத்தப்படுகிறது.

பேச்சுப் போட்டிகள், கட்டுரைப் போட்டிகள் மற்றும் கலைத்துறைப் போட்டிகளும், விளையாட்டுப் போட்டிகளும்

மாணவர்கள் புகழீட்டுவதற்கான ஆர்வங்களை வித்திடுகின்றன. “மதிப்பு என்பது பதவிகளைப் பெற்றிருப்பதை பொறுத்ததன்று, அவற்றைப் பெறத் தகுதி உள்ளவர்களாக இருப்பதைப் பொறுத்ததே” என்று தத்துவஞானி அரிஸ்டாட்டில் சொல்லி இருப்பதற்கேற்பப் புகழ்பெறத் தக்கவர்களாகத் தமது வாழ்க்கையை அமைக்க இதுஅவர்களுக்கு உதவுகிறது.

புகழ் என்பது பல நல்ல காரியங்களைச் செய்யத் தூண்டுகோலாக இருக்கிறது. “புகழ்கிறவர்கள் புகழப்படுகிறவர்களுடைய பொறுப்பைப் புகழ்வதன் மூலமே அவர்களுக்கு நினைவூட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே நல்ல புகழ் யாரை வந்து அடைகிறதோ அவனுடைய பொறுப்பையும் தகுதியையும் அவனே மறக்க முயல்கின்ற வேளை பார்த்து நினைவூட்டுகின்றது” என்று ஒரு நாவலாசிரியர் இதனை வெகு அழகாகச் செல்கிறார்.

புகழ் என்பது மனிதனைத் தடுமாற வைக்கின்றது. புகழ் என்றாலும் சரி, இகழ் என்றாலும் சரி, இரண்டுமே ஒரு மனிதனது இயல்பான வாழ்க்கையைச் சடுதியாக மாற்றக் கூடியவை என்றும் அந்த நாவலாசிரியர் மேலும் கூறுகிறார். பொதுவாகவே மனிதன் ஒரு சமுதாய விலங்காக இருப்பதனால், தன்னுடன் கூட இருப்பவர்கள் தன்னைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறார்கள் என்பதைப் பற்றி அவன் சிந்தித்த வண்ணமே வாழுகிறான்.

“நம்மை நாமாக இருக்கவிடாமல் தடுப்பதே இந்த மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?” என்ற எண்ணம்தான்” என்று ஓர் எழுத்தாளர் கூறுகிறார். அதுவும் நம்மைப் புரிந்து கொண்டவர்களிடம் நமது நற்பெயரைக் காப்பாற்ற எவ்வளவு பாடுபடுகின்றோம். “யார் என்ன பழியைச் சொல்லி விட்டுப் போனாலும் அது வீணர்களின் செயல் என்று கலைப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால் தங்களைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிற ஒருவரே அந்தப் பழியைச் சொல்லும்போதுதான் தாங்க முடியாமல் இருக்கிறது” என்று நம் நாட்டு எழுத்தாளர் ஒருவரும் கூறுகிறார்.

புகழ் வேண்டும் என்பதற்காக எத்தனை பாடு

படுகிறோமோ அதே போல இகழ் ஒன்று நமக்கு வந்து விடக் கூடாதென்பதற்காகவும் நாம் எவ்வளவு கவனமாக இருக்கிறோம். “உலகத்திலேயே இழக்க முடியாத பொருள் தன்னைப் பற்றிப் பிறர் மனங்களில் உருவாகி இருக்கும் மதிப்புத்தான். ஒருமுறை இழந்து விட்டால் எளிதில் புதுப்பிக்க முடியாத பொருள் அது”

புகழைப் பெறுவதும் பிறரைப் புகழ்வதும் கூட எப்படி நடக்க வேண்டுமென்று ஒரு வரைமுறை சொல்லப்படுகின்றது. எல்லோரையும் ஒரே மாதிரியாகப் புகழ்வது கூடாது. புகழ்கின்ற வகையை ஒளவையின் பாடலொன்றின் மூலம் பார்ப்போமா?

நேசனைக்கா ணாவிடத்தில் நெஞ்சாரவே துதித்தல்
ஆசானை எவ்விடத்தும் அப்படியே - நேச
மனையானைப் பஞ்சணையில் மைந்தர் தமை நெஞ்சில்
வினையானை வேலை முடிவில்”

மைந்தர்களை வெளிப்படையாகப் புகழாது மனத்துள்ளே புகழ வேண்டும். மனைவியைப் படுக்கையில் புகழ வேண்டும். நண்பனை அவன் இல்லாத இடத்திலும் ஆசிரியனை எல்லா இடத்திலும் புகழ வேண்டும். வேலையாட்களை அவர்களது கடமைகள் முடிந்த பிறகே புகழ வேண்டும்.

உண்மையில் நேரடியாகக் கேட்கும் புகழை விட வேறொருவர் மூலமாக வந்தடையும் புகழ்தான் ஆத்மார்த்தமானது. “ஒருத்தரை நேரடியாகப் புகழ்வதை விட அவரைப் பற்றி மற்றவர்களிடம் புகழ்ந்து அவர்கள் வந்து சொல்லும் போது அதன் மதிப்பு பல மடங்காகி விடும்”

ஒருவரை நேரடியாகப் புகழும்போது அதனை முகஸ்துதி அல்லது முகமன் என்று சொல்கிறார்கள். உண்மையில் புகழ் பெறுவதற்கேற்ற தகுதி இருக்கிறதோ இல்லையோ தமக்கு சுய லாபம் வேண்டி வெறுமனே முகஸ்துதி செய்வதென்பது பலரிடம் வழக்கமாக உள்ளது.

அக் காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் இப்படித்தான் மன்னர்களையும் பிரபுக்களையும் வள்ளல்களையும் வானளாவும்

புகழ்ந்து முகஸ்துதி செய்து வயிறு வளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள் இன்னும் பலர் இதையே செய்து வருகிறார்கள்.

மதிப்பும் புகழும் கொடுக்கப்படவும் வேண்டும். பெற்றுக் கொள்ளப்படவும் வேண்டும். எல்லாம் அளவோடு இருக்க வேண்டும். மதிப்புக் கொடுத்துத்தான் மதிப்பை பெற்றுக் கொள்ளலாம். வாழ்க்கையில் பரஸ்பரம் ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களை மதிக்கத் தெரிந்து கொள்வது அவசியம். இந்த நியதி கணவன் மனைவியருக்கும் பொருந்தும்.

புகழ் வெறி கொண்டலையும் சிலர் தம்மைப் பிறர் எந்த நேரமும் புகழவேண்டுமென்று ஆசைப் பட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். இவர்கள் தம்மையே தாம் புகழ்ந்து கொள்ளவும் தயங்குவதில்லை. தற்பெருமை கொண்ட இவர்கள் உண்மையில் தங்கள் மதிப்பைப் பிறரிடம் இழந்து கொள்கிறார்களேயன்றி வேறல்ல.

“தன்னைத்தான் உயர்த்துகிறவன் தாழ்த்தப்படுவான். தன்னைத் தாழ்த்துகிறவன் உயர்த்தப்படுவான்” என்று கூறுகிறது புனித பைபிள். “யாரொருவர் தம்மைப் பற்றி மிதமிஞ்சி நினைத்துக் கொள்கிறாரோ அவருக்கு அந்த நினைப்பே வீழ்ச்சிக்கான காரணம்” என்கிறார் ஷேக்ஸ்பியர்.

புகழ் என்பது நிரந்தரமான ஒன்றல்லவே! இன்று வானளாவப் புகழப்படுகிறவன் நாளை இகழ்ந்து தள்ளப்பட்டு மறக்கடிக்கப்படவும் கூடும். அதே போல் ஊர் பேர் தெரியாமல் குடத்து விளக்காக இருப்பவர்கள் ஒருநாள் குன்றின் மேலிட்ட தீபமாக ஜொலிக்கவும் கூடும்.

“உச்சாணியில் இருக்கிறவன் இறங்கித்தானே ஆக வேண்டும். மூச்சுத் திணறுகிறவன் நீர் மட்டத்துக்கு வந்துதானே ஆக வேண்டும்” என்பது ஓர் அறிஞரின் கருத்து.

தற்புகழ்ச்சிக்காரர்கள் உண்மையில் எதையும் சாதிக்க மாட்டாதவர்களே! அதே வேளை தன்னையே தாழ்த்துகிறவனும் அவ்வாறே. தற்பெருமையும், தாழ்வு மனப்பான்மையும்

உண்மையில் ஒரே நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களே.

“தன்னையே தான் புகழ்கிறவன் முட்டாள். தன்னையே தான் இகழ்கிறவன் பைத்தியக்காரன்” என்கிறது டேனிஷ் பழமொழி.

“தற்புகழ்ச்சிக்காரர்கள் தங்களது பித்தளைப் பாணைகளைக் கூட தங்கப் பாணைகள் என்று கூறுவர்” என்கிறது ஒரு டச்சுப் பழமொழி. இத்தாலியப் பழமொழி இவர்களைப் பற்றி இன்னும் சுவையாகச் சொல்கிறது. “இவர்கள் தூரத்தில் உள்ள சிங்கத்தை பிடித்து விடுவதாகக் கூறுவர். ஆனால் தங்கள் முன் உள்ள கோவேறு கழுதையைப் பிடிக்கவே பயப்படுவார்கள்”

“பிசாசுகள் கூட புகழ் மொழியைக் கேட்டதும் நல்ல தன்மையுடன் நடக்கின்றன” என்று ஜேர்மன் பழமொழி ஒன்று கூறுகிறது.

நமது புகழுக்கு நமது குடும்பத்தவரும் அயலவர்களும் முக்கிய காரணமாக இருப்பதும் உண்டு. நல்ல மனைவியைப் பெற்றவன் தன் புகழ்மீது இறுமாப்படைந்து பகைவர் முன் பெருமையுடன் நடை போடலாம் என்கிறார் வள்ளுவர்.

அப்படிப்பட்ட பெருமையுடன் ஓடு நடை போட்டு வரும் புகழ் நலம் மிக்க வாழ்க்கையை இசைபட வாழ்வதல்லாது இந்த உயிர்க்கு என்ன லாபம் என்றும் அவர் கேட்கிறார். புகழ்க்கேடு ஒன்று நேர்ந்தால் மயிர் நீங்கிய கவரிமான் போல் உயிர் நீப்பதே மானிகள் செயல் என்று சொன்னவரல்லவா அவர்!

எது எப்படி இருப்பினும் புகழ் என்பது உலக வாழ்க்கையை நல்ல முறையில் இயங்கச் செய்கின்றது என்பதை மறுக்க முடியாது.

வீரகேசரி 22.06.1986

மரணம்

வாழ்க்கை என்பது மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. விலங்குகளாயினும் சரி, தாவரங்களாயினும் சரி, பறவைகளாயினும் சரி, அல்லது பகுத்தறிவு கொண்ட மனிதர்களாயினும் சரி இவ்வுலகில் அவை வாழ்வருகின்றபோது இரண்டு எல்லைகள் அவற்றுக்கு உண்டு. பிறப்பு, இறப்பு என்ற இந்த இரண்டு எல்லைகளுக்கிடையில்தான் வாழ்க்கை நகர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

பிறப்பு என்பது எப்போது நிகழும் என்பதை நாம் சொல்ல முடியாமலிருப்பது போலவே இறப்பு என்பதும் நமது அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றாகவே இருக்கிறது. இந்த எல்லைகள் எப்போது என்பது தெரியாமலே - ஆனால் இப்படி ஓர் எல்லை நிச்சயம் உண்டு என்கிற உறுதியான உணர்வோடு வாழ்க்கை நகர்ந்து கொண்டிருப்பதால்தான் இந்த அளவுக்காவது நமது இயக்கம் ஒழுங்கானதாக அமைந்திருக்கிறது.

சிருஷ்டி ரகசியம் என்பது இதுதான். வாழ்க்கையின் அளவு சில உயிரினங்களுக்கு மிகச் சிலகணங்கள் என்ற வகையில் குறுகியதாகவும் வேறு சில உயிரினங்களுக்கு சில நூறு வருடங்கள் என்றும் சராசரிக் கணக்கை அளந்து வைத்திருக்கிறான் இறைவன். ஆனால் சில நாட்களே ஆயுளாகக் கொண்ட சில பிராணிகள் தமது முழு ஆயுட்காலமும் வாழ்ந்து விடுகிற அதே நேரம் பல நூறு வருட ஆயுளைக் கொண்ட உயிரினங்களாக உள்ள சில பிராணிகள் அற்ப ஆயுளில் மடிந்து போவதும் கூட நடைபெறுகின்றன.

இவையெல்லாம் ஏன் இப்படி நிகழ்கின்றன? நமது சிற்றறிவிற்கு அப்பாற்பட்ட விஷயங்கள் இவை. மரணம் என்கிற இந்த எல்லைக்கு அப்பால் அல்லது பிறப்பு என்கிற எல்லைக்கு முன்னர் என்ன இருக்கிறது என்பதும் நமக்கு இன்னும் புரியாத புதிர்தான். அறிவு ரீதியாகவும் தர்க்க ரீதியாகவும் இவைபற்றிப் பலவிதமான விளக்கங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இதைவிட ஆன்மீக ரீதியில் ஞானநிலை நின்ற நல்லறிஞர்களால் கூட இந்த எல்லைகளுக்கப்பால் நிகழ்பவை பற்றி எத்தனையோ கருத்துக்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவை மதங்கள், தேசங்கள், மொழிகள், இனங்கள் இவற்றுக்கு ஏற்ப மாறுபட்ட கருத்துக்களாக இருக்கின்றன.

எது எப்படி இருப்பினும் மரணம் என்பதுபற்றி எல்லோருக்குமே ஒரு திகில் இருப்பது இயல்பான ஒன்று. அந்தத் திகிலுணர்வு நமது வாழ்க்கையை நிதானமாக நகர்த்துவதற்கு மறைமுகமாக உதவவும் செய்கிறது. அடுத்த கணத்தில் கூட மரணம் ஏற்படலாம் என்ற மனநிலை நமது உள்மனதில் படிந்திருக்கிறது.

“.....எய்ப்பென்னை வந்து நலியும் போது அங்கேதும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன் அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன் அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே”

இது பெரியாழ்வார் பகவானிடம் முன்னேற்பாடாகச் சொல்லி வைக்கும் பாடல். “எப்போது எனக்கு அந்திம காலம் வருகிறதோ தெரியாது அப்போது நான் உன்னை நினைப்பேனோ என்னவோ? அதனால் இப்போதே உன்னிடத்தில் சொல்லி வைக்கிறேன். நீ வந்து எனக்கு அருள் புரிய வேணும்” என்பது அவர் வேண்டுகோள்.

அருணகிரிநாதரும் ஆண்டவனிடம் இதேபோல் சொல்லி வைக்கிறார் “படிக்கும் திருப்புகழ் போற்றுவன் கூற்றுவன் பாசத்தினால் வந்து பிடிக்கும் பொழுது அஞ்சல் என்பாய்” என்பது அவர் வாக்கு. வருமுன் காத்துக் கொண்டவரான அவர் நமக்கும்

புத்திமதி கூற மறக்கவில்லை. “கூற்றன் விடும் கயிற்றால் கழுத்தில் சுருக்கிட்டிழுக்குமன்றோ கவி கற்கின்றதே?” என்று வினவி, “அயில்வேலன் கவியை எழுத்துப் பிழையறக் கற்கின்றீர்!” என்று கண்டிக்கிறார்.

இந்த அறிவுரையை நாம் கைக்கொள்கிறோமோ இல்லையோ நம்மையெல்லாம் காப்புறுதி செய்து விடுகிறோம். நாம் நாளை இருப்போமா என்பதே நமக்குச் சந்தேகம். இதற்காக முன்னேற்பாடு செய்துவிடுகிறோம். கிழகு தட்டியதும் மரணத்தை மிக அருகில் எதிர்பார்க்கிறோம். நாளைக்கும் அது வரலாம். நாலு ஆண்டுகள் கழித்தும் வரலாம். ஆனால் நாளைக்கே வந்துவிடும் என்கிற மரணபயத்தினால் நாம் ஒரு நல்ல காரியத்தைச் செய்துவிட யோசிக்கிறோம். நமது பிள்ளைகள் சொத்துப் பிரிவினையில் தகராறுசெய்யக்கூடாது என்பதற்காக நாமே அதைச் செய்துவிட நினைக்கிறோம். இதனால் கடைசி நேரத்தில் வைத்தியரை அழைக்கமறந்து சட்டத்தரணியை அழைக்க வேண்டுகிறோம்.

“நெருநெல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும் பெருமை உடைத்திவ் வுலகு”

என்றார் வள்ளுவனார். நேற்றிருந்தவனை இன்று காண்பதற்கில்லை. மரணம் எங்கு எப்போது வரும் என்பது புதிர். உறங்கி எழுவதுபோல நாம் இறக்கிறோம் பிறக்கிறோம். இதுதான் வாழ்க்கை.

வாழ்க்கையின் நிலையாமை பற்றிக் கூறிப்போனோர் அநேகர். இலக்கியங்கள், திருமுறைகள் மற்றும் மத நூல்கள் ஆகியவற்றில் மரணம் பற்றிக் கூறும் இடங்கள் ஏராளம். மரணத்தைக் கண்டு பயப்படுவதாகவே அதிகமானவை காணப்படுகின்றன. மரணபயம் யாரைத்தான் விட்டது.

“உற்றார் ஆருளரோ? உயிர் கொண்டு போம்பொழுது?” என்று பயம் காட்டுகிறார் ஒரு சமயகுரவர். இந்த மரண பயத்தை வைத்துக் கொண்டே தம் காரியங்களைச் சாதிப்பவர்கள் அநேகர் “உன்னைக் கொன்று விடுவேன்” என்று பயமுறுத்தியவுடன் அடிபணியாதவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்?

இது ஒருவகைப் பயமுறுத்தல் அன்புக்குரியவர்களிடம் தமது மரணத்தைக் கூறியே பயமுறுத்துவோர் பலர்.

“செல்லாமை உண்டேல் எனக்குரை மற்று நின் நல்வரவு வாழ்வார்க்குரை” என்கிறது திருக்குறள்

காதலி காதலனைப் பயமுறுத்துகிறாள் இப்படி “நீ போகவில்லையென்றால் அந்தச் செய்தியை என்னிடம் கூறு. அப்படியில்லாமல் நீ என்னைப் பிரிந்து போனாயானால் மீண்டும் வரும்போது நான் உயிரோடிருக்க மாட்டேன். அதனால் உன்னுடைய வரவை அப்போது இருப்பவர்களிடம் கூறு. ஏறக்குறைய இதே கருத்தைத் தண்டியடிக்கும் கூறக் கேட்கலாம்.

“விளைபொருள் மேல் அண்ணல் விரும்பினையேல் ஈண்டெம் கிளையழகை கேட்பதற்கு முன்னே - விளைத்தேன் புடையூறு பூந்தார் புனைகழலாய் நோக்கிற்கு இடையூறு வாராமல் ஏகு!”

நாயன்மார்களும் சமய அறிஞர்களும் இதே மரண பயத்தை வேறொரு வழியில் பயன்படுத்தினார்கள். “இதோ! நாணையே இயமன் உங்களைத்தேடி வந்து விடுவான் அதற்கிடையில் நீங்கள் நல்ல காரியங்களைச் செய்து புண்ணியம் தேடுங்கள்” என்று எங்கள் நன்மைக்காக அறிவுரை கூறினார்கள். “எங்கள் பருத்த தொந்தி நம்மதென்று நாம் இருக்க நாய் நரிகளும் பேய் கழுகுகளும் தம்மதென்று தாம் இருக்கும் என்று கூறும் பட்டினத்தார் “நாளை மரணம் வந்துற்றபோது நம்மை நமது பொருள் பண்டங்களோ உற்றார் உறவினர்களோ காக்க மாட்டார்கள். நமது பாவ புண்ணியங்களே நம்மைத் தொடர்ந்து வரும்” என்றும் பாடுகிறார்.

அத்தமும் வாழ்வும் அகத்து மட்டே! விழி அம்பொழுக மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே! விம்மி விம்மி இரு கைத்தல மேல் வைத் தழும்மைந்தரும் சுடுகாடு மட்டே பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே!”

இதே கருத்தை கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்களும்

“வீடுவரை உறவு. வீதிவரை மனைவி. காடு வரை பிள்ளை. கடைசிவரை யாரோ?” என்று பாடுகிறார் திரைப்படப் பாடலொன்றிலே.

நாளைக்கே நமது சவ ஊர்வலத்துக்கான பறை ஒலி கேட்கக் கூடும் என்பதால் “நாளைத் தழீம் தழீம் தண்ணம் பாடும்” என்கிறது நாலடியார். மேலும் “சென்றன சென்றன வாழ்நாள் செறுத்துடன் வந்தது வந்தது கூற்று” என்று மிக அருகில் தயாராக நிற்கும் கூற்றுவனை அடையாளம் காட்டி நிற்கிறது.

“காளையாம் தன்மை செத்தும் காமுறும் இளமை செத்தும் நாளுந் நாள் சாகின்றோமால் நமக்கு நாம் அழாததென்னே?” என்று கேட்கிறது குண்டலகேசி. எங்கள் வயதும் இளமையும் தினமும் இறந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. இதற்கு நாம் அழவில்லையே பிறர் சாவுக்கு நாம் அழுவதென்ன? என்று கேட்கும் இக்கிண்டல் மிகவும் சுவையானதன்றோ.

“ஆறிலும் சாவு, நூறிலும் சாவு” என்று சொல்கிறது ஒரு பழமொழி. “அஞ்சினார்க்குச் சத மரணம் அஞ்சாத நெஞ்சத் தார்க்கு ஒரு மரணம்” என்கிறது ஒரு பாடல்.

“புலனைந்தும் பொறி கலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட்டு அலமந்த போதில் “அஞ்சேல்!” என்று அருள் செய்ய ஆண்டவன் வருவான். வீண் கலக்கம் வேண்டாம் என்று ஆறுதல் கூறுகிறார் திருஞான சம்பந்தர். இதையெல்லாம் கடந்து அப்பாற்சென்று விட்டவர் இராமலிங்க சுவாமிகள். வாடிய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம் வாடிய அந்தத் திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் இந்த மரணபயத்தால் வருந்தும் மனிதரைக் கண்டு வருந்தினார். மரணமில்லாப் பெருவாழ்வை இறைவனிடம் வேண்டியது மட்டுமன்றி அப்படி ஒரு வாழ்வு உண்டென்று நம்பியவர் அவர்.

இறக்கப்போகும் தருணத்தில் கூட வாழ்க்கையில் ஒரு பேராசையும் தாம் இப்போது இறந்து விடமாட்டோம் என்ற நம்பிக்கையும் உள்ள மனிதர்கள் பலர். வாழ்க்கையில் விருப்பு வெறுப்பற்றவர்கள் மரணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதேயில்லை. அவர்கள் மரணத்தைப் பற்றிப் பயப்படுவதும் இல்லை. எப்போது

எது வந்தாலும் ஏற்கத் தயாராயிருக்கும் ஜீவன் முத்தர்கள் இவர்கள்.

“எங்கெழில் என் ஞாயிறு எமக்கு?” என்று அலட்சியமாகக் கேட்பதற்கு அப்படிப்பட்ட துறவிகளால்தான் முடியும் “வானம் துளங்கில் என் மண்கம்பம் ஆயின் என்?” என்று கேட்பவர் மணிவாசகப் பெருமான். “வடகோடு உயர்ந்தென்ன தென்கோடு தாழ்ந்தென்ன வான் பிறைக்கே என்பார் இன்னொரு பழம்புலவர். இயற்கை நியதிகள் இவர்களை எந்தவித பாதிப்புக்கும் உள்ளாக்குவதில்லை. அப்படியிருக்கும் போது மரணம் இவர்களுக்கு எம்மாத்திரம்?

“யான் ஏதும் பிறப்பு அஞ்சேன்” என்றார் இன்னோரிடத்தில் மாணிக்கவாசகர். “மரணப் ப்ரமாதம் நமக்கில்லையாம்” என்று அடித்துச் சொல்கிறார் அருணகிரிநாதர். இறைவன் கருணை என்றும் வாய்த்த துணையாக இருப்பதனால் நமக்கு மரணப் பயமே இல்லை என்கிறார் அவர்.

இவரைவிட ஒரு படி மேலே சென்று விடுகிறார் அப்பரடிகள் “நாம் ஆர்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்” என்று தோள் தட்டி நிற்கும் அவர் துணிவுதான் என்னே?

நமது நாற்றாண்டுக் கவிஞர் பாரதியோ காலனுடன் போர் தொடுக்கவும் தயாராக நிற்கிறார். இவரைக் கண்டு தான் மரணம் பயப்பட வேண்டும் “உச்சி மீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும் அச்சமில்லை” என்றவரல்லவா பாரதி.

நமது கல்வீப் பாரம்பரியத்தின் இன்றைய நிலை

நமது மரபுவழிக் கல்விப்பணியானது இரண்டு ஸ்திரமான எல்லைகளைக் கொண்டதாக அமைந்திருந்ததை அவதானிக்க முடிகிறது. சமயம், மொழி என்பனவே அவ்விரு எல்லைகளும். மாணவர்கள் கல்வி பயிலும்போது சின்னஞ்சிறு வயதிலிருந்தே சமயஉணர்வோடும் மொழிவளத்தோடும் வளர்க்கப்படவேண்டும் என்பது நம் முன்னோர்களின் எண்ணமாக இருந்திருக்கிறது.

நீண்டகாலமாகப் பாரத சமுதாயத்தில் நிலவிவந்த குருகுலக் கல்விமுறையும் அதன் எச்சசொச்சமாகக் கடந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பம்வரை நிலவிய திண்ணைப்பள்ளிக்கூடக் கல்விமுறையும் இன்று இல்லாதொழிந்தன. இவை இல்லாமல் போவதற்கு கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் நவீன கல்விக் கொள்கைகளே காரணமாக இருந்தன.

காலத்தோடொட்டிய நவீன போக்குகளையும் வளர்ச்சிக்குரிய செயற்பாடுகளையும் உள்வாங்கிக்கொள்ளும் சமூகம்தான் வளமும் பலமும் கொண்டதாக நிலைபெறும் என்ற சமூகவியற்கோட்பாடு எம்மாற் புறந்தள்ளப்படக் கூடியதன்று. தமிழினம் அவ்வாறு புறந்தள்ளி வாழ்ந்ததாக வரலாறும் இல்லை. ஆனால் நவீனம் என்பது புராதனத்தின்மீது கட்டி எழுப்பப்பட வேண்டும். பழைமையை அகழ்ந்து தள்ளிவிட்டுப் புதுமையை முழுமையாக்குவது ஒருபோதும் பூரணமான விளைவைத் தரப்போவதில்லை என்பதும் மனங்கொள்ளத்தக்கது.

சமயம் சார்ந்த கல்வி என்பது ஒழுக்கமான வாழ்வை நெறிப்படுத்தித் தருகிறது. நவீன கல்விக்கொள்கையை நம்மிடையே புகுத்திய கிறீஸ்தவ மிஷனரிமாரின் கல்விமுறையும் முற்று முழுதாகச் சமயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதே. எனவே கல்வியின் ஒருகண் சமயம் எனலாம். சமயக்கல்வியின் முக்கியத்துவம் மறக்கப்பட்டதாலேயே இன்று சமூகத்தில் ஒழுக்க நெறிமுறை, பண்பாடு ஆகியவற்றின் குறைபாடும் வன்முறை, சுயநலம் ஆகியவற்றின் அதிகரிப்பும் காணப்படுகின்றன.

கல்வியின் மறுகண்ணாக விளங்குவது மொழி. மொழி என்பது ஊடகம். உணர்வு வெளிப்பாட்டுக் கருவி. எந்த ஒரு விடயம் சார் பாகவேனும் தெளிவான ஒரு கருத்தை முன்வைப்பதற்கு ஒழுங்கான மொழியறிவு அவசியமாகிறது. இதனால்தான் புராதன கல்விமுறையில் இலக்கணம், இலக்கியம் ஆகிய மொழியின் இருதுறை அம்சங்களும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன.

மொழி ஓர் ஊடகம் என்றவகையில் எந்த ஒரு மனிதனுக்கும் அடிப்படைத் தேவையாக நல்ல மொழியாற்றல் அவசியமாகிறது. ஊடகவியலாளர்கள் என அழைக்கப்படுகின்ற இன்றைய பத்திரிகையாளர்களிற் பலர் மொழியாற்றலில் பலவீனமாயிருப்பதை நாளாந்தம் பத்திரிகைகளிலும் வானொலி, தொலைக்காட்சி முதலியவைகளிலும் நாம் அவதானிக்கமுடிகிறது. தமிழ் மொழியில் ஆற்றல் வாய்ந்த புலவர்களுக்கும் பண்டிதர்களுக்கும் இன்றைய பொதுமக்கள் தொடர்பு சாதனங்கள் செய்திகளை வழங்குவதோடு நல்ல நகைச்சுவை விருந்தையும் வழங்குகின்றன. தமிழ்ப் பிழைகள் காரணமாக எழுகின்ற இந்த நகைச்சுவை சிலவேளைகளில் தார்மீகக் கோபத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றது. இதற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணமாக இருப்பது இன்று சமூகத்தின் முன்னணியில் விளங்கும் பலர் மொழியாற்றலற்றவர்களாக இருப்பதுதான்.

இங்கு இரு விடயங்கள் அவதானித்தோம். கல்வி என்பது சமயம் சார்ந்ததாக இருக்கவேண்டும். எத்துறை சார்ந்து,

எத்தகைய கல்வியைப் பெறுவோருக்கும் ஆழமான ஆன்மீக உணர்வை வளர்க்கக் கூடிய சமயக்கல்வியும் இணைக்கப்பட வேண்டும் என்பது ஒன்று. மற்றது, எத்தகைய கல்வியாளர்களும் மொழி ஊடகத்தை நன்கு கையாளத்தக்க வகையில் இலக்கண இலக்கியத் தேர்ச்சி பெற்றவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பது. இன்றைய கல்விநிலையில் இவையிரண்டும் குறைவடையக் காரணங்கள் எவை என்பதைச் சிறிது ஆராயலாம்.

பாடசாலைகளில் விஞ்ஞானம், கணிதம், மனையியல், நுண்கலை போன்ற பாடங்களுக்கு அவ்வத்துறையில் பயிற்சியும் பாண்டித்தியமும் உடைய ஆசிரியர்களே நியமிக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் சமயம் தமிழ் இணைடையும் கற்பிப்பதற்கு அத்துறைகளில் பயிற்சியும் பாண்டித்தியமும் உடையோர் குறைவு. பொதுவாகப் பல பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களுக்கான நேரகுசிகள் தயாரிக்கப்படும்போது அவர்களுக்குரிய பாடங்கள் வழங்கப்பட்ட பின் எஞ்சுகின்ற நேரத்தை நிரப்புவதற்கு உதவுகின்ற பாடங்களாகத் தமிழும் சமயமும் கைகொடுக்கின்றன. அவர்கள் இவ்விரு பாடங்களிலும் ஆர்வமோ ஆற்றலோ இல்லாதவர்களாக 'கடனே' என்று கற்பித்தலை நடத்துகிறார்கள். மாணவர்களுக்கும் ஈடுபாடு குறைந்துவிடுகிறது.

மேலும், மாணவர்களிடையே தாம் டாக்டர்களாக அல்லது எஞ்சினியர்களாக வரப்போகின்ற கற்பனை அதிகமாக இருக்கின்றபோது இவ்விரு பாடங்களும் இடைஞ்சலாகவும் தேவையற்றவைகளாகவும் அமைந்துவிடுகின்றன. இந்நிலை மாறுவதற்கு மாணவர், பெற்றோர், ஆசிரியர் ஆகிய முத்தரப்பின ரிடையேயும் இவ்விரு பாடங்கள் பற்றிய எண்ணக்கருவிலே ஓர் உயர்மடைமாற்றம் ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்.

இனி, உயர்கல்வியில் சமயம் தமிழ் இரண்டு பாடங்களையும் முக்கியமாகக் கற்கின்ற மாணவர்களிடையே பொதுவாக ஆர்வமும் மதிப்பும் இருந்தாலும் ஆசிரியர்களிடமிருந்து அவர்களுக்குப் போதிய வழிகாட்டல்கள் கிடைப்பதில்லை. உயர்தர வகுப்புக்களுக்குப் பட்டதாரிகளே

கற்பிக்கவேண்டும் என்ற கல்விக்கொள்கை காரணமாக மரபுவழிக் கல்விமான்களாகிய பண்டிதர்களும் புலவர்களும் புறக்கணிக்கப்பட்ட போது நமது மொழிவளமும் சமய அறிவும் திடீரெனப் பாரிய ஒரு வீழ்ச்சியை அடைந்தமை அவதானிக்கப்பட்டது. அறுபதுகளின் கடைசிப்பகுதியில் இந்நிலையைக் காணலாம்.

பொதுவாகக் கலைத்துறைப்பட்டதாரிகள் Readymate தயாரிப்புக் களாக - வெறும் புத்தகப் பூச்சிகளாக - கிணற்றுத்தவளைகளாக இருக்கும் துன்பநிலைமையை ஒரு பட்டதாரியாகிய இக்கட்டுரை யாசிரியர் மிகவும் வேதனையோடு தெரிவிக்க வேண்டியுள்ளது. இதுதான் படிக்கவேண்டிய பாடத்திட்டம் என்று ஒரு வட்டம். அதில் படித்தவற்றில் மட்டுமே பரீட்சை என்று ஒரு குறுகிய வட்டம். அதற்குள் இம்முறை கேள்வி எதில் வரக்கூடும் என எதிர்பார்த்துப் படிக்கின்ற Choice என்னும் மிகக் குறுகிய வட்டம். இதற்கு அப்பால் எதுவும் தெரியாதவர்களாக அவர்கள் இருக்கின்றனர்.

இவ்வாறு உருவாகும் பட்டதாரிகள் ஆசிரியர்களாக மாறுகின்றபோது கற்பிப்பதற்குப் பயன்படுகின்ற புத்தகங்களோ துன்பத்துக்குமேல் துன்பம் தருபவை. பக்கத்துக்குப் பக்கம் எழுத்துப்பிழைகளும் தவறான தகவல்களையும் தருகின்ற அவற்றைக் கவனித்துத் திருத்துவதற்கும் கண்டிப்பதற்கும் நாவலர் போன்றவர்கள் இன்று நம்மிடையே இல்லை.

தனியார் கல்வி நிறுவனங்களில் ஒருசில காரணங்களால் பிரபலமடைந்துவிட்ட சில ஆசிரியர்களிடமே மந்தைகள் போலச் செல்லுகின்ற மாணவர்கள் பலர் கருத்துத் தெளிவில்லாமலே கேள்விகளையும் விடைகளையும் பாடமாக்கிவிட்டுப் பரீட்சைக்குச் செல்கின்ற பரிதாபநிலை இன்று அதிகம்.

கணிதம், விஞ்ஞானம் கற்பதற்குத் தமிழறிவு ஏன் என்று கேட்கின்ற சில மாணவர்கள் போல சமயம் கற்பதற்குத் தமிழ் மொழி அறிவு ஏன் என்று கேட்கின்ற மாணவர்களும் இல்லாமல் இல்லை.

இன்று நமது குழந்தைகளுக்கு வைக்கும் பெயர்கள், ஸ்தாபனங்களுக்கு வைக்கின்ற பெயர்கள் என்பனவும் சினிமாப்

படங்களின் பெயர்களும் தமிழ் மொழியை மட்டுமல்லாமல் சம்ஸ்கிருத மொழியையும் சிதைப்பனவாகவும் நமது பண்பாட்டையே கேலி செய்வனவாகவும் அமைவதைக் காணமுடிகிறது. சரியான மொழியறிவும் சமய உணர்வும் ஊட்டப்பட்டு வளர்ந்தவர்கள் இச்செயல்களில் ஈடுபடமாட்டார்கள் என்பது தெளிவு.

இங்கு நாம் இப்போது சிந்தித்த விடயங்கள் மிகவும் விரிவாகவும் ஆழமாகவும் ஆராயப்படவேண்டும் என்பதையும் இவற்றுக்கு மாற்றுவழி காணப்பட்டு நமது பாரம்பரியக் கல்வி முறையானது நவீன போக்குகளை உள்வாங்கும் அதேநேரத்தில் மரபுவழிப்பட்ட தனது அத்திவாரத்தை ஸ்திரமாகப் பேணுவதாகவும் இருக்கவேண்டும் என்பதையும் தெரிவித்து எதிர்கால சந்ததியின் உலகியல் வாழ்க்கையும் ஆன்மீக வாழ்க்கையும் பயன்மிக்கதாயும் சிறந்ததாகவும் அமைவதற்கு எமது கல்விமுறை பயன்படவேண்டும் என்ற எனது ஆவலையும் தெரிவித்து நிறைவு செய்கிறேன்.

- பூபாளராகங்கள் 2004.

கம்பர்மலை வித்தியாலய பழையமாணவர்மன்ற ஐக்கியராச்சியக் கிளையினரின் விழாச் சிறப்புமலர்.

சொல்லு தமிழ் வளர்க்கும் பிள்ளைத் தமிழ்

தமிழ்மொழியின் இலக்கியப் பரப்பு மிகப் பரந்தது. தேனினும் இனிய செய்யுட் பாடல்களால் அமைந்த வித விதமான நூல் வகைகளைக் கொண்டது தமிழ் இலக்கியம். தமிழன்னையை அலங்கரித்து நிற்கும் இலக்கிய ஆபரணங்களுள் தொண்ணூற்றாறு வகையான பிரபந்த வகைகள் முக்கியமானவை.

உலா, சதகம், பள்ளு, கலம்பகம், அம்மாணை, குறவஞ்சி, ஆற்றுப்படை, அந்தாதி என்றிப்படியான பிரபந்த வகைகளுள் பிள்ளைத் தமிழ் என்பதும் ஒன்று. பிள்ளைக்காகப் பாடப்பெறும் தமிழ்ப்பா ஆதலால் பிள்ளைத் தமிழ் என்று வழங்குகிறது.

இப் பிரபந்தமாவது தாம் வழிபடும் தெய்வத்தையாவது அல்லது ஒரு பெரியாரையாவது பிள்ளையாகப் பாவனை செய்து தமது பக்தியையும் அன்பையும் செலுத்தி ஒரு புலவர் பாடுவது ஆகும். பன்னிரு பாட்டியல், வெண்பாப் பாட்டியல் முதலிய நூல்களில் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தத்தின் இலக்கணங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஏனைய நூல்களைப் போலவே பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தமும் விநாயக வணக்கத்துடனேயே ஆரம்பமாவது மரபு இன்னார் மீது பாடப்படும் இந்தப் பிள்ளைத் தமிழ் தழைப்பதற்கு விநாயகர் காப்பாராக என்று வேண்டுவது காப்புப் பாடல்.

பிள்ளைத் தமிழ் பத்துப் பாகங்களைக் கொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு பாகத்திலும் பத்திற்குக் குறையாத பாடல்கள் இடம் பெற்றிருக்கும். ஆக, ஒரு பிள்ளைத்தமிழ் நூற்றொரு பாடல்களுக்கு மேல் கொண்டிருக்கும். எல்லாப் பாடல்களும் மிக மீண்ட செய்யுட்களாக அதிகமான சீர்களைக் கொண்ட சந்த விருத்தங்களாக அமையும்.

பாகங்கள் ஒவ்வொன்றும் பருவங்களாகப் பெயரிடப் பட்டிருக்கும். பிள்ளையின் ஒவ்வொரு பருவத்தைக் குறிப்பதாக அந்தப் பாகத்தின் பாடல்கள் காணப்படும். முதலாவது பருவமாகிய காப்புப் பருவத்தில் ஒரு பாடல் இதோ -

பூமாதிருக்கும் பசுங்களபப்
 புய பூ தரத்துப் புருசுதன்
 போற்றக் ககன வெளிமுகட்டுப்
 புத்தேள் பரவப் பொதிகை மலைக்
 கோமா முனிக்குத் தமிழரைத்த
 குரு தேசி கனைக் குரை கடற்குக்
 குடக்கே குடி கொண்டிருந்த செந்திற்
 குமரப் பெருமான் தனைக்காக்க
 தேமா மலர்ப் பொற் செழும் பொருட்டுச்
 செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும்
 தேவைப் படைத்துப் படைக்கு முதல்
 சேரப் படைத்துப் படைக்கும் உயிர்
 ஆமாறளவுக் களவாகி
 அனைத்தும் தழைக்கும் படி கருதி
 அளிக்கும் படிக்குத் தனியேசங்
 காழி படைத்த பெருமானே

இது பகழிக் கூத்தர் என்பார் இயற்றிய 'திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத் தமிழிலே உள்ளது. காப்புப் பருவம் என்கிற இந்த முதற் பருவத்திலே மகாவிஷ்ணு முதலான தெய்வங்களை விளித்து பிள்ளையைக் காத்தருளுமாறு வேண்டும் குறிப்பு காணப்படுகிறது. இது பிள்ளையின் இரண்டாவது மாதத்திற்குரியது. இத்துறையிலே திருமால் முதலிய தெய்வங்களின் காப்புக் கூறும் பழம் மரபை உடைத்த புலவர்களும் உளர்.

வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனாரின் சேக்கிழார் பிள்ளைத் தமிழில் சேக்கிழார் பெரிதும் வணங்கிய திருத் தொண்டர்கள் மீதே காப்புடைத்துப் பாடினார். நமது ஈழத்தில் மிக அண்மையில் வெளியான நாவலர் பிள்ளைத் தமிழ் நூலிலே சமயாசாரியார் சந்தானா சாரியார், சேக்கிழார், கச்சியப்பர் ஆகியோர் காப்பிடு

தெய்வமாக அழைக்கப்படுகின்றனர்.

பிள்ளைத் தமிழின் இரண்டாவது பருவம் செங்கீரைப் பருவம் ஆகும். பிள்ளை பிறந்ததிலிருந்து ஐந்தாம் மாத முதல் ஏழாம் மாதத்திற்க்கிடைப்பட்ட பருவம். இது இவ் வேளையிலே பிள்ளை உடல் புரட்டித் தலை தூக்கி முன் நிற்போரைப் பார்த்து தெளிவற்ற ஒலிக் குறிப்புகளைச் செய்கிறது. செங்கீரை என்றால் செவ்விய பேச்சு என்று பொருள் குழந்தையின் செங்கீரைப் பருவப்பாடல் இதோ -

முகமதி யூடெழு நகை நில வாட
முடிச் சூழியமாட
முரி புருவக் கொடி நுதலிடு சுட்டி
முரிப் பொடசைந் தாட
இகல் விழி மகரமும் அம்மக ரம் பொரும்
இருமக ரமுமாட
இருநூபுரவெடி பெயரக் கிண்கி
ணெனுங் கிண்கிணி யாடத்
துகிலொடு சோர்தரு கொடிநுண் மருங்குல்
துவண்டு துவண்டாடத்
தொந்தி சரிந்திட உந்தி கரந்தொளிர்
சூலுடையாலடைமந்
றகில சராசர நிகலமொ
டாடி ஆடுக செங்கீரை
அவனி தழைந்திட மவுலி
புனைந்தவள் ஆடுக செங்கீரை.

இப்பாடல் குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடிய மதுரை மீனாட்சி பிள்ளைத் தமிழில் வருவது. இது பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழ். இதற்கு முன் இடம் பெற்ற இரு பாடல்களும் ஆண்பாற் பிள்ளைத் தமிழில் இடம் பெற்றவை. பிள்ளைத் தமிழின் கடைசி மூன்று பருவங்களும் ஆண் பெண் வேறுபாட்டிற்கிசைய மாறுபாடடையும்.

மூன்றாவது பருவம் தாலப் பருவம். இது குழந்தையின் ஏழாம் ஒன்பதாம் மாதங்களுக்கிடைப்பட்ட காலத்தைக் குறிப்பது.

தாலாட்டுப் பாடல்கள். இவைகள் பெரும்பாலும் தாலேலோ என்ற முடிவைக் கொண்டிருக்கும்.

ஓன்பதாம் மாதத்தைத் தாண்டிய குழந்தை நிமிர்ந்து உட்காருகிறது கால்களிரண்டையும் அகற்றி மடித்துக் கொண்டு கைகளை எடுத்து அசைக்கும் பருவம் இது. இது சப்பாணிப் பருவம் எனப்படும். பாணி என்பது கை. இரண்டு கைகளையும் கூட்டுவது அல்லது கை கொட்டுவதே சப்பாணிப் பருவ நிகழ்ச்சி.

கொன்றை புனைந்தொளிர் சிவனருள் நிறைதிரு
கொட்டுக சப்பாணி
குறைவற நிறையரு ளறிஞர்கள் குலபதி
கொட்டுக சப்பாணி
கோதறு மாதறு குறியினில் நின்றவ
கொட்டுக சப்பாணி
கொன்றிழி பலியிடு குரூர மொழித்தவ
கொட்டுக சப்பாணி
குசைருதி யினு நுழை கூர் மதி வல்லவ
கொட்டுக சப்பாணி
குன்றிலில் சிவன்கொடி வென்றிட யர்த்தவ
கொட்டுக சப்பாணி
கொழி புக முறநெறி யொழுகநர் வழிமுதல்
கொட்டுக சப்பாணி

பண்டிதர் மு. கந்தையா அவர்கள் இயற்றிய நாவலர் பிள்ளைத் தமிழின் சப்பாணி பருவத்திலிடம் பெற்ற பாடல் இது. இதையடுத்து ஐந்தாவது பருவமாக இடம் பெறுவது முத்தப் பருவம். இது 11 மாசம் நிறைவுற்ற பிள்ளையை அணைத்து முத்தமிடும்படி வேண்டும் பருவத்துக்குரியது.

பதின்மூன்றாம் மாசம் நிறைவுற்ற பிள்ளை தளர் நடை போடுகிறது. அப்போது முன்னால் நின்று கைநீட்டிக் குழந்தையை வருக வருக என அழைக்கும் பருவம் வாரானைப் பருவம். இது வருகைப் பருவம் எனவும் அழைக்கப்படும். இது பிள்ளைத் தமிழின் ஆறாவது பருவம்.

இழுமென் அருவி சொரியும் இமைய
 முதல்வி புதல்வன் வருகவே
 இயலு நடையும் வடிவும் அழகும்
 எழுத அரியன் வருகவே
 ஒழுகு கருணை முழுகு கமல
 வதனன் வருக வருகவே
 ஒருவன் இருவ ரொடுகை தொழுநல்
 உபய சரணன் வருகவே
 விழுது விடுவெண் நிலவு பொழியு
 நகையன் வருக வருகவே
 விளரி பயிலு மளியு னிமிறும்
 விரவு குமரன் வருகவே
 மழலை முதிர முதிரு மதூர
 வசனன் வருக வருகவே
 வளமை தழுவு பரிதி புரியின்
 மருவு குமரன் வருகவே.

இந்த வருகைப் பருவப் பாடல் வைத்தீஸ்வரன் கோயில் முத்துக் குமார சுவாமி பிள்ளைத் தமிழில் வருவது. இதனை இயற்றியவர் மிகப் பல பிரபந்த நூல்களின் ஆசிரியரான குமரகுருபர சுவாமிகள்.

பிள்ளைத் தமிழின் ஏழாவது பருவமாகிய அம்புலிப் பருவம் முக்கிய கவனத்துக்குரியது. பிள்ளையின் 15ஆம் 16ஆம் மாத வயதிலே அம்புலியை நோக்கிக் கையசைப்பதைக் குறிப்பது இது. இப் பாடல்கள் சாம, பேத, தான, தண்டம் என்ற நால்வகைப் பொருளமைதி உடையனவாயும் பாட்டுடைத் தலைவனுக்கும் சந்திரனுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமை கூறும் சிலேடைச் செய்யுட்களாகவும் இருக்கும். இதோ கவிராச பண்டாரத்தையா என்பார் இயற்றிய திருமலை முருகன் பிள்ளைத் தமிழில் இடம் பெறும் அம்புலிப் பருவப் பாடல்.

'கலை ஏறி மேலேறி வந்திலகு வாய்
 இவன் கலை ஏறி மேலேறினான்

காமனுக் கேகவிகை யாய் விரிந் தாய்
 இவன் காமனுக்கே கவிகை யான்
 நிலையாத கோட்டை கொண் டோடி வருவாய்
 இவன் நிசிசரர்கள் கோட்டை கொண்டான்
 நீடு குவளைக் குரிமையாகி வருவாய்
 இவன் நித்தமொரு குவளை புனைவான்
 தொலையாத வேலையு டுருவி விடுவாய்
 இவன் சுடர்வேலை உருவி விடுவான்
 சொல்லில் இவனுக்குவமை யாரும் இலை நீ சிறிது
 தொழில் உவமை பெற்றதாலே
 அலை ஆழி யில் துயில் கொள் அரியருமை மருகனுடன்
 அம்புலி ஆடவாவே
 அருட் டிரு மலைக் குடுமியிற் கொலு இருப்பவனோ
 டம்புலீ ஆடவாவே

ஆண் பெண் இரு பலார்க்கும் முதல் ஏழு பருவங்களும்
 ஒரே பருவங்களே. இதன் பின் எட்டாம், ஒன்பதாம், பத்தாம்
 பருவங்களாக முறையே சிற்றிற் பருவம், சிறுபறைப் பருவம்,
 சிறு தேர்ப் பருவம் என்பன ஆண்பாற் பிள்ளைத் தமிழில் இடம்
 பெறும். பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழிலே இவற்றுக்குப் பதிலாக
 அம்மாணைப் பருவம், நீராடற் பருவம், ஊசற் பருவம் என்பன
 இடம் பெறும்.

சின்னஞ் சிறுமியர் மணல் வீடு கட்டி விளையாடுவதும்
 அவர்களோடொத்த சிறுவர் அவற்றைக் கலாற் தட்டி அழித்துக்
 குறும்பு செய்வதும் இயல்பு. இத்தகைய குறும்பினைப் பாட்டுடைத்
 தலைவனும் செய்வதாக பாவித்து 17 மாதம் முதல் 19 மாதம்
 வரை நிறைவெய்திய குழந்தையாகிய பாட்டுடைத் தலைவனை
 நோக்கிப் பாடும் பாடல்கள் சிற்றிற் பருவத்தில் இடம் பெறும்.

இது போலவே சுமார் 20 மாத வயதையுடைய
 ஆண்பிள்ளை தம் கையில் கிடைக்கும் பாத்திர வகைகளில்
 இரு புறமும் இரு கையாலும் அடித்து மகிழ்வதைக் குறிக்கும்
 சிறு பறைப்பருவம் ஒன்பதாவது பருவமாக இடம் பெறும்.

சுமார் இரண்டு வயது நிரம்பிய குழந்தை விளையாட்டாகத் தேரென ஒன்றை உருட்டி விளையாடுவதைக் குறிப்பது சிறு தேர்ப்பருவம். இதுவே ஆண்பாற் பிள்ளைத் தமிழின் கடைசிப் பருவமுமாகும். இதோ ஒரு சிறு தேர்ப்பருவப் பாடல்.

வண்டியிரு சுடராக வையகம் தேராக
 மாவாக நாலு மறையும்
 வானவர்க ளனைவரும் பரிவார மாகமலர்
 வாழ்பவன் பாகனாகக்
 கொண்டு மலை சிலையாக அரவநா ணாகாமல்
 கோலாக அழ லாகவாய்
 கோவிற்கு காலாக வேந்து முப்புர மெரி
 கொழுத்த எய்தவர் குமரனே
 அண்டமள வாகுமணி மேடைதனி லேறிமலர்
 அகைமுகில் அசைய அழகாய்
 ஆரவடம் ஆசைய அதி பாரமுலை அசைய இடை
 அசைய மேகலைகள் அசைய
 செண்டு விளை யாடிமட மாதர்பயில் கரனூர
 சிறு தேர் உருட்டி அருளே
 செயசெயென அமரர் தொழ அசுரர் முடி சிதறு முனி
 சிறு தேர் உருட்டி யருளே

பந்துகளை வைத்து எறிந்து ஏந்தி விளையாடும் பெண்களுக்கான ஒரு விளையாட்டுத்தான் அம்மாணை. இவ் விளையாட்டை ஆடும் பாட்டுடைத் தலைவிக்காகப் பாடும் பாடல் அம்மாணைப் பருவத்தில் இடம் பெறும்.

பிறந்து மூன்று மாதம் ஆகிய பருவத்திலிருந்து சுமார் இரண்டு வயதையடையும் வரையிலான ஒரு பிள்ளையாகப் பாட்டுடைத் தலைவனை அல்லது தலைவியை கற்பித்து இயற்றப் படும். இந்தப் பிள்ளைத் தமிழ்ப் பிரபந்தமானது தமிழணங்கின் அணிகலன்களில் அதி சிறந்த ஒன்றாகும்.

தினகரன் 25.01.1987

மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன்னர், அதாவது கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் பாரதியை வைத்து ஒரு பெரிய கவிதைப் போரைப் பல கவிஞர்கள் நடத்திய சுவையான ஒரு சம்பவம் பழந்தமிழ்க் கவிதை ரசிகர்களுக்கு நினைவிலிருக்கக் கூடும். ஆனால் இந்தச் சுவையான சம்பவம் பலருக்குத் தெரியாமலிருக்கும். இந்தக் கவிதைப் போரில் பங்குபற்றிய பல கவிஞர்கள் இச் சம்பவத்தை மறந்துமிருப்பர்.

1958 ஆம் ஆண்டு “தினகரன்” வாரவெளியீடுகளில் தொடர்ந்து பதின்மூன்று வாரங்களுக்கு நீடித்த இந்தப் போரில் நேரடியாக முட்டிக் கொண்டவர்கள் தான்தோன்றிக் கவிராயரும் முருகையனும் தான். இவர்களுக்குப் பக்கபலமாகப் போர்க்களத்தில் கவிவாளேந்தியவர்கள் மோட்டுக் கவிராயர், மஹாகவி, நீலாவணன், மு. பொன்னம்பலம், ராஜபாரதி, பரஹம்ஸதாசன், பாணன், பாவேந்தர் பட்டிக்காடனார் ஆகிய எண்மராவர்.

இப்போரில் பங்கெடுத்த பல கவிஞர்கள் இன்று நம்மிடையே இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒரு விஷயம். மேலும் இக்கவிதைகள் ஒரு தினசரிப் பத்திரிகையில் வெளிவந்ததன் காரணமாக இன்றளவும் அவை பாதுகாக்கப்பட்டு வருதல் சாத்தியமற்றதாகிவிட்டது. மறுமலர்ச்சிக்கால எழுத்தாளரும் பழமையான பத்திரிகைகளையும் சஞ்சிகைகளையும் சேகரித்து வைத்திருப்பவருமாகிய பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களின் நூலகத்திருந்தே சுவையான இப்போர்பற்றி அறியமுடிந்தது.

முதலில் 7-9-58 ஞாயிறு 'தினகரனில்' கவிஞர் சில்லையூர் செல்வராஜன் அவர்கள் "தான் தோன்றிக் கவிராயர்" என்ற புனைபெயரில் பாரதி தினத்தையொட்டி ஒரு கவிதையை எழுதியிருந்தார். "சூட்டிவைத்த நாமங்கள்?" சொல்லும் தரமாமோ" என்பது கவிதையின் தலைப்பு. வழமைபோலவே 'லயஞான மாமேதை சுரவேகம்போலே லகுவாகக் கவியாரம்' புனைந்திருந்த சில்லையூராரின் கவிதையில் சொற்கள் தாமே வந்து விழுந்து நடனமிட்டிருந்த அழகு இன்றளவும் இரசிக்கலாம்.

பாரதி தினத்தையொட்டி பாரதியார் தான்தோன்றிக் கவிராயரை வந்து சந்திக்கிறாராம்.

'தான் தோன்றிப் பாவலனே
தமிழில் கவியெழுத
ஏன் தோன்றினாய் அப்பா?
என் கதிதான் உந்தனுக்கும்'

என்று ஆரம்பிக்கும் பாரதி, நம்மவர்கள் தமது பாடல்களைப் படுத்தும் பாட்டையும் பாரதி தினத்தில் பெரிதாக விழா எடுத்துவிட்டு அப்புறம் பாரதியை மறந்துபோகும் தன்மையையும் உண்மையில் பாட்டை நன்கு புரிந்து கொள்ளாமல் வெறுமனே வேடமிட்டுநிற்கும் அவமானத்தையும் சொல்லி வருந்துகிறார் பாரதி.

கையைச் சுழற்றிக் கடாவினார் மற்றொருவர்
தையத்தை தை என்று தாளம்போட் டென்கவியைப்
பாடிப் பரவசத்தில் ஆழ்ந்தார் அம்
மாடி, இவர்களெல்லாம் மந்திரித்து என்தலையில்
சூட்டிவைத்த நாமங்கள் சொல்லும் தரமாமோ?
நீட்டிற் பெருகும் நிஜத்தில் இவர்களெல்லாம்
பாரதியின் பாட்டில் ஒரு பாதி வரியறியார்
மாரடிப்பார் தாமேதோ மாரசிகர் என்பதுபோல்....'

என்று சினத்தோடு கூறும் பாரதி, யானையைப்பார்த்த ஐந்து குருடர்கள் போன்ற இந்த முட்டாள்களின் விமர்சனங்களை

விட நெற்றிக்கண் பார்வை விமர்சனத்தையே தாம் விரும்புவதாக தெரிவிக்கிறார். கடைசியில், 'இம்முறையும் கொண்டாட்டம் போட்டு என்னைக் கொல்லவேண்டாம்' என்று தான்தோன்றியிடம் தெரிவித்து அவருக்கு ஒரு புத்திமதியும் புகல்கிறார் பாரதி.

போகமுதல் உனக்கோர் புத்திமதி - என்கவிதைத் தாகத்தைத் தீர்க்கின்ற தான்தோன்றிப் பாவலனே பாட்டைப் படித்துப் பயன் அறியமாட்டாத நாட்டிற் பிறந்தோம் நமக்கேன் கவிதை? - விடு'

தான்தோன்றிக் கவிராயரின் இந்தக் கடைசிவரி முருகையனுக்கு ஒரு நல்ல பிடியாகி விட்டது. அதை எட்டிப் பிடித்தபடி தமது கவிதைச் சவுக்கினைச் சொடுக்குகிறார்.

தான்தோன்றி ஐயா தமிழிற் கவிஎழுத ஏன்தோன்றினீர் என் றிதைத்தானா பாரதியும் கேட்டுவிட்டார் உம்மை?"

என்று கேட்ட முருகையன்,

'நீர் கண்ட தோற்றம் நிசமல்ல தான்தோன்றி'

என்று ஒரு தட்டுத் தட்டுகிறார்.

'சாகாதொளிரும் தமிழின் கவிச்செல்வா மூச்சற்றுத் தொய்ந்த மொழிக்குப் புதியஉயிர் பாய்ச்சிக் கவிதைகளைப் பண்ணிவைத்த பாரதியார் தட்டியழைத்துத் திரிசனத்தைத் தந்தாரோ? கட்டிவையும் ஐயா கசப் புளுகை அப்பாலே'

என்று கிண்டல் பண்ணும் முருகையனின் கவிதையில் நகைச்சுவை கொப்பளிப்பதோடு பேச்சுமொழியைக் கையாளும் இலாகவமும் வெகுசிறப்பாக உள்ளது.

'அச்சமில்லை' என்று பாடிய அந்தத் துணிச்சல் மிக்க புலவன்,

'பாட்டைப் படித்துப் பயனறிய மாட்டாத

நாட்டிற் பிறந்தோம் நமக்கேன் கவிதை? விடு'

என்று சொன்னார் என்பதை எப்படி நம்புவது? இதுதான் முருகையனின் வாதம். 'பாரதியைப் போல வேடமிட்ட ஒரு கூத்தாடியைக் கண்டு நீர் ஏமாந்து விட்டீர்' என்கிறார்.

'சரியான காரணங்கள் ஒவ்வொன்றாய்க் கூறி உருவகப் படுத்திடவும் பலவகையாய் உண்டு' என்று சொல்லித்தான் முருகையன் வாதத்தை ஆரம்பித்தார். ஆனால் அந்தக் கடைசி வரியைக் காரணம் காட்டிய ஒரு வாதத்துடன் நிறுத்திக் கொண்டு,

'உம்முடைய பாரதியார் உண்மை அல்லர் என்பதனை ஒப்புக்கொள் ஐயா, உணர்வு இந்த உண்மை நிலை, தப்பிச் செல்: அப்ப சரி'

என்று கவிதையை முடிக்கிறார். இது தான்தோன்றிக்கு வசதியாகிவிட்டது.

'ஏலே முருகையா, ஏன் உமக்கு இந்தவலுவல்?' என்று கச்சை வரிந்து கட்டிக் கொண்டு வருகிறார் அவர். நீ யாரடா கவிக்கற்றுக்குட்டி என்று கிண்டல் செய்து பாடல் தொடங்குகிறது.

.....தான் வந்துமக்கே தந்தான் என்றேதோ
தரிசனத்தைப் பாரதியும் தழுக்கடித்துச் சொன்னீராம்...
ஆவி உருவில் உம் அறியாக் கவிக் கனவில்
கண்டீரா? மெய்யே? கவிக்கற்றுக் குட்டி உம்மைக்
கண்டு மனம் விட்டுக் கதைத்தானோ பாரதியும்?

பல காரணங்கள் கூறி உருவகப்படுத்துவதாகச் சொல்லி விட்டு ஒன்றை மட்டும் கூறியதைச் சாடுகிறார்.

'ஈற்றடியின் தொங்கலிலே இறுக்கிப் பிடித்தபடி
சாற்றுகிறீர் ஓலம்.' சரிதான். 'நிறுத்துமையா'

பாட்டை விடு என்று பாரதி கூறியதற்கும் விளக்கம் கொடுக்கிறார் தான்தோன்றி. பாரதியின் சிந்தனைகள் இன்று வளர்ச்சியுற்றுள்ளன என்பதோடு,

உம்மைப் போல் வாளி உயிரைப் பலி கொள்ளும்
பொம்மைக் கவிஞர்களின் போக்கிணையும் நோக்கியவன்'

அவ்வாறு கூறியதாகத் தெரிவிக்கிறார். பாரதியை நன்கு
புரிந்து கொள்வதற்காக அவர் பாடலைப்படிக்கும் படி கூறிக்
கவிதையை முடிக்கிறார்.

நீர் இதுகால் தீண்டாத பாரதியின்
தீங்கவிகள் விற்கிறதே வாங்கிப்படித்து
வடிவாக பாரதியின் போங்கை அறியும்
புரியாவிடில் மீண்டும் வந்தென்னைக் காணும்,
வணக்கம் உமக்கிந்தச் சிந்தனைகள் எட்டுவது
சிரமந்தான், போய்வாரும்.

இந்தக் கவிதை முருகையனுக்குப் பெருங் கோபத்தை
மூட்டிவிடவே தான்தோன்றிக்கு மங்களம் பாடுகிறார்.

ஏதோ உமக்குத்தான்
பாரதியார் பாடிவைத்த பாட்டு வரும் என்பது போல்
ஊரறியச் சொல்லி உள்ளுகிறீர் போங்கானும்
பாட்டைப் படித்துப் பயன் அறிய மாட்டாதார்
வாழுகிறார் என்பது நும் வாதமா? நல்லதுதான்
ஊளையிடுவதிலும் ஒப்பாரி வைப்பதிலும்
ஆருக்கு நன்மை?

என்று காரமாகக் கூறியபின் நக்கலடிக்கிறார் முருகையன்.

காலம் வரட்டும் அந்தக் காலத்தின் பின் உமக்குச்
சீலையிலே ஓயில்ப் பெயின்றால் உம்மைக்கீறி
மாலைகளைச் சூட்டி மணிமண்டபம் கட்டி
மூலையிலே சந்திதோறும் மொய்த்துச் சிலைநாட்டி'

எல்லாம் செய்வதாக விளாசுகிறார். தம்மைக் கவிக்
கற்றுக்குட்டி என்று சொன்ன 'கிலிசை கெட்ட' சொல்லுகளை
மன்னித்து விட்டதாகப் பெரிய மனதுபண்ணிக் கூறி விட்டு
இறுதியில் புத்திமதி கூறுகிறார்.

‘இந்த யுகத்தின் இனிய கவிஞரை நீர்
 சொந்தம் என்று சொல்லிச் சுருட்டி மடித்துமது
 பொக்கற்றில் வைக்காதீர் புத்தி விசாலத்தால்
 பாரதியில் எங்களுக்கும் பங்குவிடும் செய்வீரா
 நீர் இருக்கும் திக்கை நினைத்து வணங்குகிறோம்
 எல்லா நலமும் இனிதே உறுக உமைப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து’

இந்த இரு கவிஞர்களின் கவிச்சண்டை பொறுக்காத ஒரு பெரும் புலவர் தங்கத் தாத்தா சோமசுந்தரப் புலவரின் மைந்தர் தமதுபெயரை ‘மோட்டுக் கவிராயர்’ என்ற புனைபெயருக்குள் மறைத்து ‘பாட்டை நிறுத்துங்கள் பயனறிய வேறுண்டு’ என்று சட்டாம்பிள்ளைத்தனமாகப் புத்திமதி கூறுகிறார். இதனையடுத்து மறுஇதழில் கவிஞர் ‘மஹாகவி’ வந்து தலைநீட்டும் பொழுது கவிதைப் போர்க் களத்தில் ஒரு சலசலப்பு ஏற்படுகிறது.

தான்தோன்றிக் கவிராயரையும் முருகையனையும் சிண்டுபிடிக்கும் சிறுவர்களாகப் பாவித்து இலகுவான முறையில் புத்திமதி சொல்லும் பெரியவர் மஹாகவியின் கவிதை இனிமையும், எளிமையும், நகைச்சுவையும் மிகுந்தது அதில் சில பகுதிகள் இதோ.

‘தான்தோன்றி’ மோனை’ தவறுதலாய்ப் பேசாதை,
 வம்பு வளர்த்தல் வடிவாமோ? பூவரசங்
 கம்பு முறித்துக் கலைத்துப் பிடித்தடிக்க
 அன்றைக்கிருந்த அளவோ நீ இன்றைக்கும்?

.....

கல்லாதவர் போலக் காதடைக்கக் கத்தாதே
 சும்மா இராமல் சுமாராகப் பாட்டெழுதும்
 உன்முத்த தம்பி உறங்கட்டும் விட்டுவிடு ...

‘அப்பா முருகையா அங்கே வெளித்திண்ணைக்
 கப்போ டிருந்து கவிதைக்கு நெஞ்சிழுந்து
 ஞானிகளைப்போல் அயலின் ஞாபகமெல்லாம் ஒழிந்து

மோனம் பயின்ற முசுர்த்தம் கலைத்துவிட்டு
 பாரதியின் நாவில் பழங்காலப் பாவலர்போல்
 யாரதிக சூரர்? அது யானே எனக்கிளம்பி
 வாதாடல் நல்ல வழக்கத்துக் கொவ்வாது
 ஏதோ

தெரியாமல் கூறிவிட்ட
 கூடப்பிறந்தவனைக் கூறாக்கிப் போடாமல்
 நீயாக ஏதும் நினைந்து புனைந்திடு, போ

ஊருக்கு முற்றும் உரித்தான ஓர்கவியை
 யாருக் கெனநீர் இருவர் உமக்கிடையில்
 சண்டையிட்டுத் தீர்த்தல் சரியல்ல, வாசகரை
 மண்டை வலிகொடுத்து மாய்ப்பதா? ஆளுக்கும்
 பாரதியில் ஒவ்வோர் பதிப்புக் கொணர்ந்துள்ளேன்
 போரிடுதல் சந்தியிலா? போதும் முருகையா
 சிண்டைவிடு தம்பி செவியைவிடு தான்தோன்றி
 செண்டுபோச் சோடுங்கள் வீடு'

இத்தோடு இந்தப் போர் முடிவுக்கு வரவில்லை. பெரியவர்
 மஹாகவியின் சொற் கேட்டுத் தான்தோன்றியும், முருகையனும்
 வீட்டிற்குப் போய்விட்ட பின் நீலாவணன் அங்கு வந்து 'சாதித்
 தொழில் என்று சங்கம் முழங்கிடுவார்' எனப் புலவர் வழக்கைப்
 பாடுகிறார். மு. பொன்னம்பலம் மோட்டுக் கவிராயருக்குச் சூடு
 கொடுக்கிறார்.

இந்த விளையாட்டுச் சண்டையைப் பார்த்து இரசித்துக்
 கொண்டிருந்தவர் கவிஞர் 'ராஜபாரதி'. இச் சண்டையைப்
 பெரிதாக எடுத்துச் சமாதானம் கூறித் தடுத்த மஹாகவியை
 இடித்துரைக்கிறார் அவர்.

'குந்தியிருப்பதுவும் கொம்பின் வலியறிய
 மந்திக் 'கணங்கள்'மரம்விட்டுத் தாவுவதும்
 பந்தயத்துக் கோடுவதும் பள்ளத்தில் வீழ்ந்துருண்டு
 சந்து கழன்றே சப்பாணி யாகுவதும்

‘சிந்து’ முதல் வெண்பா ‘செப்பும் கவி’களது
சொந்தச் சுபாவமடா சொல்லம்பு வீசாதே’

என்று தொடங்கி முன்பெல்லாம் யார்யார் இப்படிச்
சண்டையிட்டார்கள், அதனால் என்னென்ன நன்மைகள் விளைந்தன
என்றெல்லாம் கூறிவிட்டு மஹாகவியைக் கண்டிக்கிறார்.

.....

ஒட்டுக் கவிபாடி உறவாடும் காட்சியை
எட்ட இருந்து எல்லோர்க்கும் காட்டாமல்
மட்டந் தட்டாதே மண்டை பெருத்துருண்ட
மஹாகவியே போ, உன்னுள் மறைந்துள்ள குண்டான்
சட்டிக்குள் இன்னும் சரக்கிருந்தால் சும்மா ஏன்
கொட்டுகிறாய் முன்போல் குணசித்திர கவிகள்
கட்டித் தா....’

என்று பாடி முடிக்கிறார் ராஜபாரதி. பாவேந்தர்
பட்டிக்காடனாருக்கு இந்தச் சண்டைகள் ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை.
ஒவ்வொருவராகப் புகுந்து சண்டையை வளர்ப்பதைக் கண்டு
பதறுகிறார்.

.....‘பிறகிவைகள் சீரியசாய்
முற்றிவிடக் கூடும் முசுப்பாத்தி சண்டையிலே
உற்று முடியின் உமக்கே அவமானம்
ஆகையினால் இந்த அழகுத் திருநாட்டில்
மாகவிஞர் குஞ்சுகளே வாருங்கள் பெற்றோலை
உங்கள் கவிதையிலே ஊற்றி எரியுங்கள்

.....

ஒயிலில் ஒரு டப்பா ஊற்றித் தலைக்கறளை
மெல்லத் துடைந்து விளக்குங்கள் நல்லவரே
கட்டை அடுக்கிக் சுடுநெருப்பில் உம்துடுக்கைச்
சுட்டெரித்தால் அன்றிச் சுவர்க்கம் கிடையாது”

என்று எல்லோரையும் சாடுகிறார் அவர். தொடர்ந்து
பரமஹம்சதாசன், பரணன் ஆகியோர் ராஜபாரதியைச்
சாடுகின்றனர். “இவர்கள் சண்டை பயன்றது. இவர்களைச்

சமாதானம் செய்த மஹாகவியின் பணி நல்லதே.... நீர் ஏன் காணும் இதில் தலைப் போடுகிறீர்” என்று அவரை இவர்கள் இருவரும் ஏசுகின்றனர்.

இதன் பின்னர்தான் கவிப்போரின் சுவை உச்சக்கட்டத்தை அடைகிறது. மஹாகவியின் பேச்சோடு வீட்டுக்குள் நுழைந்த தான்தோன்றியும் முருகையனும் ஒருவருக்கொருவர் சமாதானக் கவிதொடுக்கின்றனர். தமது விளையாட்டுச் சண்டையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் போரில் இறங்கி வீணே அடித்துக் கொண்ட ஏனைய கவிஞர்கள் யாவரையும் இவர்கள் தமக்குள் கிண்டல் செய்கின்றனர். இதோ தான்தோன்றிக் கவிராயர் முருகையனுக்கு வரைந்த நீண்ட கவிமடலில் சில பகுதிகள்.

‘பாரதியைப் பற்றி ஒரு பாட்டெழுத நான் உடனே
நீயதிலே கண்ட நிறைகுறைகள் சொல்லவர
நானுன்னைச் சாட நையாண்டி நீ செய்ய
தேனும் தினைமாவும் சேர்ந்தது போல் இனகவிதைப்
போட்டி வளர்க்கவே போற்றினார் எம்ரசிகர்
கேட்டிருந்தார் வாணி அருள் கிட்டாக் கவிஞர் சிலர்
உள்ளம் கொதித்தார் தம் ஒப்பாரிக் கூச்சல்களை
மெல்லக் கிளப்பி வெளி வந்தார்

போரில் கலந்து கொண்ட ஒவ்வொருவரின் கவிதைகளையும் காட்டி அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் கிண்டல் பண்ணிப் பாடுகிறார் தான்தோன்றி. கடைசியில்,

மெல்ல வளர்ந்த திவர்கள் மேதினியில் திக்கெங்கும்
நல்ல தமிழின் நயமெல்லாம் சென்றொளிரும்
தீங்கவிதை பாடிச் சிறக்கட்டும் ஓர் குழுவாய்
நாங்கள் இணைந்து நடப்போம் பதிலெழுது

என்று முடிக்கிறார். இதற்குப் பதில் சொல்லிக் கவிப்போருக்கு மங்களமான முற்றுப் புள்ளி வைக்கிறார் முருகையன் அதில் சில பகுதிகள் இதோ -

‘அண்ணா தமிழின் அழகை முழுதுணர்ந்து

கண்ணான உன் கடிதம் கண்ணுற்றேன் உண்ணாணை
உந்தப் பிடிதான் 'உது'களுக்குத் தோதப்பா
சந்தோஷம் மெத்தச் சரி

வேறென்ன? இன்னும் விரிவாய் மறுகடிதம்
ஆறுதலாய்ப் பின்னர் அனுப்புகிறேன் - வேறுபல
நல்ல கவிதை நமது தமிழ் பெறுக
எல்லாம் இயல்க இனிது.

தினகரன் 22.03.1987

தேன்மொழி இனிய தேன்மொழி

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளின் வரலாற்றிலே என்றும் மறவாத இனிமை பயக்கும் அத்தியாயங்கள் பல உள. தனியே கவிதைகளை மட்டும் பிரசாரம் செய்யும் சில சஞ்சிகைகள் அவ்வப்போது தோன்றி மறைந்துள்ளன. இன்று புதுக்கவிதை என்னும் வசன கோலங்களை வெளியிடும் பத்திரிகைகள் அடிக்கடி தோன்றி மறைகின்றபொழுது அதனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்கள் தாம்தான் அப்படி ஒரு புதுமையைச் செய்வதாகப் பேசியும் எழுதியும் வருகின்றனர்.

ஆனால் இன்றைக்குக் கால் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் ஈழத்திலே ஒரு தமிழ்க் கவிதைப் பத்திரிகை மலர்ந்தது என்பது பலருக்குத் தெரியாது. பின்னர் வெளிவந்த 'நோக்கு', 'கவிஞன்' ஆகிய சஞ்சிகைகளுக்கெல்லாம் முன்னோடியாக 1955ம் ஆண்டிலே 'தேன் மொழி' என்ற இந்த இதழை வெளியிட்டவர் வரதர்.

மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகையாளர் வரதரும், மறைந்த கவிஞர் மஹாகவியும் இணைந்து முது தமிழ்ப் புலவர் நவாலியூர் சோமசுந்தரனார் அவர்களின் நினைவுச் சின்னமாக 'திங்கள் வெளியீடு' என்ற அறிவிப்புடன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளியிட்ட கவிதைப் பத்திரிகைதான் 'தேன்மொழி'

ஆறு இதழ்கள் மட்டும் சுமார் ஒரு வருட காலத்தில் சிறு சிறு இடைவெளிகளுடன் வெளிவந்தபின் துரதிர்ஷ்டவசமாக 'தேன்மொழி' நின்றுவிட்டது. முதலாவது இதழின் எந்த ஒரு பாகத்திலும் ஆண்டு, மாதம், தேதி எதுவும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதைக் குறிப்பிடும் அதே நேரம். ஆறு இதழ்களும் ஒரே அளவாக, பதினாறு பக்கங்கள் கொண்ட சிறிய கைக்கு அடக்கமானதாக அமைந்த சிறப்பையும் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும்.

எல்லா இதழ்களின் முகப்பும் ஒரே விதமான அலங்கார 'புளக்'கை வெவ்வேறு வண்ணங்களில் கொண்டதாகவும் சோமசுந்தரப் புலவரின் முத்தான பாடல்களைக் கொண்டதாயும் அமைந்தன. கடைசிப் பக்கமான பின்புற அட்டையில் ஆசிரியர் கருத்துக்களும் அந்தந்த இதழுக்குரிய சிறப்புக் கவிஞர் ஒவ்வொருவர் பற்றிய அறிமுகமும் 'புற இதழ்' என்ற தலைப்பில் காணப்பட்டன. ஒவ்வோர் இதழிலும் சுமார் பத்துக் கவிதைகள் இடம்பெற்றன. இவற்றில் ஒன்று 'பத்து ஆண்டுகளின் முன் பாடிய செல்வங்கள்' என்ற தலைப்பில் அந்தந்தக் கவிஞரின் பத்து வருடத்துக்கு முந்திய தமிழ்ப் படையலிலொன்றாக அமைந்தது.

இரண்டாவது இதழிலிருந்து வெண்பா ஈற்றடி ஒன்றை வெளியிட்டு அதனைக் கொண்டு நேயர்கள் யாத்தனுட்டும் தரமான வெண்பாக்களை அடுத்த இதழ்களில் வெளியிட்டு வந்தனர். ஏராளமானோர் அதில் ஆர்வமுடன் கலந்து கொண்டதைக் கவனிக்க முடிகிறது. உதாரணத்திற்கு சுவையான ஒரு ஈற்றடியில் அமைந்த சில வெண்பாக்களைப் பார்ப்போம்.

'வேசிக்கும் உண்டோ விருப்பு' என்ற ஈற்றடி இரண்டாம் இதழில் அறிவிக்கப்பட்டு. மூன்றாம் இதழில் பத்து வெண்பாக்கள் பிரசுரமாகியிருந்தன.

“காசுக்கு மானம் கடைத்தெருவில் விற்கும் ஒரு வேசிக்கும் உண்டோ விருப்பு” என்றும்,

'பூசிமினுக்கிப் புறப்பட் டுலவிடுவான் வேசிக்கும் உண்டோ விருப்பு'

என்றும் இப்படி எல்லாரும் நேரடிக் கருத்தை முன் வைத்தனர். மிருசுவில் அரி அரன் என்ற கவிஞர் மட்டும் இந்த ஈற்றடியைப் பிரித்து சொற்சிலப்பம் ஆடிப் புதுமையான கருத்தில் ஒரு வெண்பா செய்திருந்தார்.

'வேழச் சுளு அந்தப் பாழும் வெகுபசியால் ஆழக் கடலில் ஒரு இரைதான் - வீழச் சந் தோசிக்கும், தீனியெனத் தூண்டிலினைக் கொத்தவர

வே, சிக்கும் உண்டோ விருப்பு'

இங்கே மூன்றாம் அடியின் இறுதியில் 'தீனி எனத் தூண்டிலினைக் கொத்தவர்' என்பதுடன் கடைசி வரியிலுள்ள வேசிக்கும் 'வே' யை இணைத்து 'கொத்தவரவே சிக்கும், உண்டோ விருப்பு?' என்று எடுத்திருக்கும் தன்மை மிக அருமை,

இதே கவிஞர் 'தேன்மொழி' இதழ்களில் வேறும் இரு கவிதைகளை வெண்பா வடிவிலேயே எழுதியிருக்கிறார். வெண்பா அமைதி நன்றாக இருப்பினும் சொல், பொருள், சிறப்பு எதுவும் இல்லை.

பொதுவாக கவிஞர்களுக்கே இயல்பான காதலையும் பெண்ணையும் பாடும் தன்மை அதிகமான தேன்மொழிக் கவிஞர்களில் காணப்பட்டது.

சோமசுந்தரப் புலவர் நினைவுச் சின்னமான இந்த மாத சஞ்சிகையில் அவரது மூன்று கவிப்புதல் வர்களது கைவண்ணங்களும், அவ்வப்போது இடம் பெற்றிருந்தன. நவாலியூர் சோ. நடராஜனின் பிரிவு' கவிதை மிகப் பழைய பாணியில் அமைந்திருக்க, ஆறாம் இதழில் வெளியான 'நவீன சூர்ப்பனகை வருகை' என்ற கவிதை புதுமைப் பெண்களின் போலி நாகரீகத்தை நகைச்சுவையோடு கிண்டல் செய்யும் நல்லதொரு பாடல்.

'காதிடை விளங்குவன கைவளைகள் போலும்,
கையிடை விளங்குவன காலணிகள் போலும்' என்ற அடிகளும்,

'சந்தையில் மருண்டதொரு நந்தியென வந்தாள்' என்ற உவமானமும் ரசித்துச் சிரிக்க உகந்தன. கம்பரது சூர்ப்பனகை வர்ணனைப் பாடலின் சத்தத்தில் இப்பாடல் அமைகிறது.

புலவரின் மற்றொரு மகனாகிய இளமுருகனார் 'இலங்கை மாதேவி தசாங்கம்' என்று பழைய பாணியிலேயே தமது படைப்பை உருவாக்கியுள்ளார். மூன்றாவது மைந்தரான சன்முக பாரதியின் மூன்று கவிதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

பத்து ஆண்டுகளின் முன் பாடிய செல்வமாகப் பிரசுரித்துள்ள 'காகித வள்ளம்' சொல்லழகும் தத்துவார்த்தமும் கொண்டது. 'நீரிற் கொழுத்திய தீபம்' சாதாரணமான கவிதை. நான்காம் இதழில் இடம் பெற்ற 'நிழலருமை' என்ற இவரது கவிதை நகைச்சுவையுடன் அங்கதம் சேர்ந்து பொலிகிறது.

'கரும்பாய்க் கவிதந்த காப்பியனார் தம் தொழிலைத்
துரும்பு மனிதர்நீர் செய்யத் துணிந்த தென்ன?'

என்று ரசிகர் கேட்டதற்குக் கவிஞர் விடை சொல்கிறார்.

'வெய்யில் இலையேல் நிழலை விரும்புவரோ?
பொய்யிலையேல் மெய்யின் புனிதம் வெளிப்படுமோ?
கம்பன் விருத்தக் கவியின் சுவை காண
என்றன் கவியில் இரண்டை எடுத்த தோதுங்கள்' என்று.

கவிஞர் முருகையன் அனைத்து இதழ்களிலும் எழுதியிருக்கிறார். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு ரகம். எல்லாமே சுவை கொட்டும் கவிதைகள்தான். இன்று வெண்பாவைக் கூட புதுக்கவிதைப் பாணியில் சொல்பிரித்து அடுக்கி எழுதுவதும், பொருள் விளங்காத புதுமைகள் எழுதுவதும் முருகையனது பாணியாக இருப்பினும் அன்றைய கவிதைகளில் கவிச்சிறப்பு, சொல்லழகு, கிண்டல் யாவும் இருந்தன.

ஒரு கவிதை

'பேப்பர்க் காரன் உயிருடன் உள்ளான்
பெருமை கொண்ட எழுத்தினை அச்சிற்
கோப்புச் செய்து வெளியிட இன்னும்
குறைநமக் குளதோ?' என்று கேட்டு,

'அறிவோர் இம்மியும் வேண்டிய தில்லை
ஆக வேண்டிய தென்னவோ? கேளும்
குறைகள் ஆயிரம் கூறுதலோடு
குணங்கள் தம்மை விழுங்கிவிட வேண்டும்'

என்று சொல்லி விமர்சகர்களைக் கிண்டல் செய்கிறது.

இன்னொன்று.

‘நாங்களே நம்மைப் பகைத்து நாசம் ஆதல் அல்லவோ
ஓங்கும் எங்கள் நல்லினத்தின் உத்தம தனிக் குணம்’

என்று நமதினத்தின் உட்பகையைக் கண்டிக்கிறது. வெறுமே
கல்லினுடைய சிறப்புக்களை வைத்தே ‘கல்மகாத்மியம்’ என்று
சிறப்பிக்கிறது ஒரு கவிதை.

‘கற்பூர வாசனையைக் கழுதை அறிந்திட வசமோ?
பொற்பாரும் ‘பொயிலை’ மணம் புல்லார் அறியார்’

என்று புகைஞரைச் சாடுகிறது இன்னொன்று. தமிழிசையை
வரவேற்றுப் பாடுகிறது ஒரு கவிதை. சிறு குழந்தை
அணைத்திருக்கும் பாசப் பிணைப்பை இப்படி அழகோடு
சொல்கிறது முருகையனின் ‘எங்கள் நினைவிலே’ என்ற கவிதை.

‘விறைக்குதே அம்மா என்ற
மெல்லிய முனகல் கேட்டேன்
பொறுக்குமோ குளிரை எங்கள்
பொன்குஞ்சு துயில் கலைந்து
விறைக்கிற தென்கிறானே
விரைந்திட்டேன் அவனை நோக்கி
போர்வையை இறுக்கிப் போர்த்தார்
போதுமா அம்மா? என்றான்
ஓர் கணம் வியந்தேன் பின்னும்
ஓர் நொடி விளங்கிற் றுண்மை
பார்வையை அன்பாய் ஆக்கிப்
பக்கத்தில் படுத்து விட்டேன்
பேரிடி மழைகள் எல்லாம்
பின்னர் எம் நினைவில் இல்லை’

யாழ்ப்பாணனின் குழந்தைக் கவிதைகள் பெருமை
பெற்றவை. ஆனால் தேன்மொழியில் இடம் பெற்ற அவரது ஒரே
ஒரு கவிதையும் ஏமாற்றம் அளிப்பதாக உள்ளது. தென்னிந்தியக்
கவிஞர்கள் சிலரின் கவிதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. முக்கியமாக

கவிநயத்திற்குப் பேர்போன சு. து. சு. யோகியார் கவிதை ஒன்றும் ஏமாற்றும் தருவதாகவே அமைந்தது. தான் தோன்றிக் கவிராயர் வசைபாடுவதில் பேர் பெற்றவர். அவரிடம் அங்கதப் பாடல் கேட்டிருக்கிறார் ஆசிரியர். அதையே கவியாக்கி,

‘அங்கதமே வேண்டும்’ என ஆணையிட்டீர் ஐயாவே
இங்கதனை இன்றைக்கு ஏற்பதற்கு யாருளரோ?
‘குத்து வெட்டு கொல்’ என்று கொக்கரிப்பார் பாவம், அவர்
வெத்து வேட்டெல்லாம் விளங்காதோ எங்களுக்கு
எல்லாம் அறிவோம் நாம், என்றாலும் உங்களக்கேன்
பொல்லாப்பு? - உம்மிதழில் போடாதீர் என்பாட்டை’

என்று விளாசியிருக்கிறார் அவர்.

வி. கி. இராசதுரையின் நான்கு கவிதைகளும் ஓரளவு நல்ல கவிதைகளாக உள்ளன. கவிஞர் சாரதா.

‘பழந்தமிழர் அதுசெய்தார் இதுவும் செய்தார்
பண்ணாதவர் கணக்கில் இல்லை’ என்று
‘குழந்தைமொழி வழங்கலிலோர் கொள்கை இல்லை’

என்று துயிலெழுச்சி பாடியுள்ளது வரவேற்கத்தக்கது. அதே துயிலெழுச்சியை இருபத்தைந்தாண்டுகளின் பின் இப்போதும் நமக்காகப் பாடவேண்டியுள்ளது.

சோதியின் மூன்று கவிதைகளும் சாதாரணமானவைதான். வேந்தனாரின் பிரபலமான ‘அம்மா’ பாடல் தேன்மொழியில் வெளியாகியுள்ளது. ‘காலைத்தூக்கி கண்களில் ஒற்றி’ என்ற இப் பாடல் இலங்கை வானொலியிலும் ஒலிப்பதுண்டு.

நாவற்குழியூர் நடராசாவின் மூன்று கவிதைகளில் ஒன்று பாரதிதாசனின் கதையை அடியொற்றியது. பாரதியார், பாரதிதாசன் இவர்களின் தாக்கம் நாவற்குழியூரரின் கவிதைகளில் அதிகம் காண்பதுண்டு. வானொலி மெல்லிசையில் ஒலிக்கும்.

‘கேட்குது மணிஓசை போலக் கிண் கிணீர் என’

என்ற இவரது சிலம்பொலிப் பாடல் ‘தேன்மொழி’

இரண்டாம் இதழில் பிரசுரமாகியுள்ளது. 'படுத்துகிற பார்வை' என்ற தலைப்பில் காதலியின் பார்வை பற்றிய வெண்பாக்கள் அற்புதமான வர்ண ஜாலங்கள். உதாரணத்துக்கு இதோ!

நான்பார்க்கத் தான்பாராள் நான்பாரா விட்டதன் பின்
தான் பார்த்து வான்பார்க்கும் நான்பார்க்கில் தான் பார்த்த
வான் பார்த்து மீன்பார்த்து வையத்துள வெல்லாம்
தான் பார்க்கு மென்னைத் தவிர்த்து'

எழுத்தாளர் அ. ந. கந்தசாமி ஆரம்பத்தில் கவிஞராகவே எழுத்துலகில் புகுந்தார். அவருடைய கவிதைகள் சிலவும் காணமுடிகிறது 'நான் செய்த நித்திலம்' என்ற அவரது கவிதை ஒரு நல்ல கவிதை.

தேன்மொழியில் அதன் இணையாசிரியராகிய 'மஹாகவி' யின் நான்கு கவிதைகள் வெளிவந்தன. சின்னஞ்சிறு நிகழ்ச்சிகளையும் உணர்வு பூர்வமாகப் பார்க்கும் தன்மையும் குழந்தைத்தனமான அவரது கவியுள்ளமும் அவருடைய 'பல்லி' என்ற கவிதையில் துல்லியமாகிறது. 'புள்ளியளவில் ஒரு பூச்சி' என்ற அவரது பிரபலமான கவிதை போலவே இதுவும் ஒரு சம்பவத்துளி.

இவரது கவிதைத் தொடர் நாடகமான 'அடிக்கரும்பு' நாலாம் இதழில் ஆரம்பமாகியது. ஆனால் தொடரவில்லை. பிறகு வேறொங்காவது இக் கவிதை நாடகம் வெளியாகியதா என்பது தெரியவில்லை.

ஈழத்தின் முதலாவது தமிழ்க் கவிதை மாத இதழாகிய வரதரின் தேன்மொழி ஆறு இதழ்களுடன் நின்று விட்டது அனைவருக்கும் வேதனை தரும் செய்தி. அக்காலத்தில் 'தேன்மொழி' ஒரு பிரதியின் விலை இருபத்தைந்து சதம் மட்டுமே. இன்று தேன் மொழியின் பிரதிகள் அதன் ஆசிரியர்களிடம் கூடக் கைவசம் இல்லை என்று கேள்வி. ஆனால் வரலாற்றில் தேன் மொழியின் இடம் நிரந்தரமானது ஆகும்.

மல்லிகை - ஓகஸ்ட் 1983

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றில் ஓர் இனிய பகுதி

இளங்கீரனின் மரகதம்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலே சஞ்சிகைகளின் தோற்றமும், வளர்ச்சியும், மறைவும் சேர்ந்த ஒவ்வொரு காலகட்டமும் ஒவ்வொரு அத்தியாயமாகும். இலக்கிய சாம்ராஜ்ய மொன்றையே கட்டி எழுப்பிவிடப் போகிறோம் என்று சங்க நாதம் எழுப்பிக் கொண்டு வந்து, ஒன்றிரண்டு இதழ்களுடன் மடிந்து விட்ட சஞ்சிகைகள் அநேகம். எவ்வித ஆரவாரமுமின்றி ஆண்டுக் கணக்காக மௌனமான இலக்கியப் பணி புரிந்து பொருளாதாரப் போராட்டத்தில் எதிர் நிற்க மாட்டாமல் மடிந்து விட்டவை வேறு சில.

எத்தனை இதழ்கள் வெளி வந்தன, எத்தனை ஆண்டுகள் வெளிவந்தன என்ற கேள்விகள் முக்கியமல்ல. ஓர் இலக்கிய வேள்வியாக ஆரம்பித்துத் தன் காலகட்டத்திற்குள் அந்தச் சஞ்சிகை இலக்கியத் துறையில் சாதித்தவை என்ன என்பது தான் கேள்வி.

தமிழகத்திலே மணிக் கொடிக் காலம், சரஸ்வதிகாலம் என்றெல்லாம் பேசப்பட்டது போலத் தமக்கென ஒரு சகாப்தத்தை ஏற்படுத்திய சஞ்சிகைகள் ஈழத்திலும் தோன்றி மறைந்துள்ளன. இவற்றுள் 'மறுமலர்ச்சி' முதன்மையானதும் முக்கியமானதுமாகும். நாற்பதுகளின் நடுப்பகுதியில் முளைவிட்ட இந்த மறுமலர்ச்சிக் காலம் பற்றி நல்லதொரு கட்டுரையை அதனோடு நேரடித் தொடர்புடைய எவரும் (தி. ச. வரதராஜன், அ. செ. முருகானந்தம் ச. ப. சர்மா முதலியோர்) இதுவரை எழுத முன்வராதது துரதிஷ்டமே. ஆனாலும் அண்மையில் 'சொக்கன்' அவர்கள் மறுமலர்ச்சி பற்றிய மதிப்பீட்டுக் கட்டுரை ஒன்றை 'தினகரன்' வார இதழ்களிலே தொடர்ச்சியாக எழுதியது குறிப்பிடத்தக்கது.

இதேபோல 'கலைச்செல்வி,' 'விவேகி,' 'மரகதம்,' 'மலர்', 'அஞ்சலி,' போன்றவையும் குறிப்பிடத்தக்க கால கட்டங்களைத் தமக்கென கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுள் 'மரகதம்' சஞ்சிகையின் அத்தனை இதழ்களையும் ஒரு சேரப்படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்ததை அடுத்துப் பிறந்ததே இந்தக் கருத்துரை.

பிரபல நாவலாசிரியராகப் பெயர் பெற்ற 'இளங்கீரன்' அவர்களை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த 'மரகதம்' நான்கே நான்கு இதழ்கள் மட்டுமே வெளிவந்தன என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ஆனால் அந்த நான்கு இதழ்களும் கனமான காத்திரமான இலக்கிய வெளிப்பாடாக அமைந்திருந்தன என்று முதலில் ஒரே வார்த்தையில் கூறிவிட்டுச் சற்றே அவற்றைப் புரட்டிப் பார்க்கலாம்.

'மரகதம்' முதல் இதழ் 1961 ஆகஸ்டில் வெளியானது. மாத இதழான இச் சஞ்சிகை முதல் மூன்று இதழ்களும் ஒழுங்காக வந்த பின் நாலாம் இதழ் சற்றுக் காலம் தாழ்த்தி இருமாத இடைவெளியின் பின் 1962 ஜனவரியில் வெளிவந்தது. இதுவே கடைசி இதழாயும் அமைந்தது. 'மரகதம்' தின் தாரக மந்திரம் அழகானது "மக்களுக்குத் தீமையானது எதையும் சொல்லவோ, சுயநலக்காரர்களும், குறுகிய மனப்பான்மை உள்ளவர்களும் தம் கருத்தை என் மூலம் வெளியிடவோ நான் என்றும் அனுமதிக்க மாட்டேன். எல்லா ஆக்க வேலைகளுக்கும் ஆதரவாக இருப்பதுடன் அவற்றிற்கான மக்கள் ஆதரவையும் உருவாக்குவேன். உலகம் என்கிற என் வீட்டிற்குத் தமிழ் வாயில்."

நான்கு இதழ்களின் முன் அட்டைகளையும் ஓவியர் கைலாஸ் அவர்களின் வண்ண ஓவியங்களால் கவர்ச்சியூட்டிய தோடு உள்ளேயும் கதைகள், கவிதைகளுக்கு அவரது நல்ல ஓவியங்களின் மூலம் அழகு படுத்தியிருப்பது சஞ்சிகைக்குப் பொலிவூட்டியது. தேனுக, பதி என்ற புனை பெயர்களையும் இந்த ஓவியர் பயன் படுத்தியிருந்தார். 'மரகதம்' நான்காவது இதழில் இவர் புகைப்படத்துடன் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளார்

முதலிலேயே குறைப்பட வேண்டிய ஒன்று, சஞ்சிகை முழுவதும் ஒரே தொடர் அம்சங்களாக, அதுவும் மிகக் கனமான

கட்டுரைத் தொடர்களாக நிறைத்திருந்தார் இளங்கீரன். அத்தனையும் பயனுள்ள விஷயங்களாயும் தரமானவையாயும் அமைந்திருந்தாலும் கூட எண்ணிக்கையில் மிக அதிகமான கனமான தொடர்விஷயங்களை ஒரே நேரத்தில் சாதாரண வாசகனுக்கு முன் சமர்ப்பிக்கும் போது அவன் திணறிவிடுகிறான் அதேநேரம் அவற்றிலிருந்து சற்று விடுபடுவதற்காகப் பக்கங்களைப் புரட்டும்போது புனைகதைகள், கவிதைகள் போன்ற அம்சங்கள் மிக மிகக் குறைவாகவே காணப்பட்டமை சலிப்பேற்படுத்துவதாகவும் அமைந்தது.

வெளிவந்த நான்கு இதழ்களிலும் இடம்பெற்ற மொத்தச் சிறுகதைகள் பதினைந்து மட்டுமே. முதல் இதழில் இடம்பெற்றவை குறிப்பிடத் தக்க சிறப்பம்சங்கள் எதையுமே கொண்டிருக்காததோடு சுவையான நடையையும் கொண்டிருக்க வில்லை.

இரண்டாம் இதழிலும் மூன்று கதைகள் இடம் பெற்றன. முதலிதழில் ஏற்பட்ட குறையை நிவர்த்திக்கும் வகையில் 'நந்தி' எழுதிய "ஊர் நம்புமா" சிறு கதை சிறப்பாக அமைந்தது. வழமை போலவே அவர் தோட்டப் பகுதிகளில் நிலவும் ஏழ்மை நிலையையும் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் அவர்களது அறியாமையையும் தம் கதை மூலம் எடுத்துக் காட்டினார். குடும்பக் கட்டுப்பாடு அங்கு பிரசாரம் செய்யப்படுவதைக் கருவாகக் கொண்ட கதை அது.

செ. கணேசலிங்கன் எழுதிய "பெண்மை" சிறுகதையில் வழக்கமான அவரது முத்திரை காணப்படவில்லை எனினும் மனித மனத்தின் பாச உணர்ச்சியை எளிமையாக விளக்கி யிருந்தார். "கிண்ணியா சாலிஹ்" என்பவரும் ஒரு சிறு கதையை எழுதியிருந்தார்.

மூன்றாம் இதழில் நான்கு கதைகள் இடம் பெற்றன கலைச் செல்வி பண்ணையில் முளைவிட்டு வளர்ந்த ஆரம்ப காலத்துப் பெண் எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான பவானி "விடியலை நோக்கி" என்ற கதையை எழுதியிருந்தார். பெண்களுக்கே உரிய வழமையான சீதனப் பிரச்சினை முதலியவற்றைச் சித்தரிக்கும்

இக்கதை முடிவில் ஒரு வித (எஸ்கேப்பிசம்) தப்பி யோடலையே காட்டியது கவலைக்குரியது.

ஜோர்ஜ் சந்திரசேகரனை நல்ல ஒரு வானொலி அறிவிப்பாளராக, தயாரிப்பாளராக மட்டும் அறிந்துள்ள இன்றைய தலைமுறையினர் அவர் முன்பு ஒரு எழுத்தாளராகவும் இருந்தார் என்பதை அறியார். 'மரகதம்' இரண்டாம் இதழில் இடம் பெற்றுள்ள "போஸ்டர்" என்ற அவரது கதை மிக நல்ல ஒரு சிறு கதை. விளம்பரங்கள் அப்பாவி இளைஞர்களைப் பாழ்படுத்தும் தன்மையை அவர் எடுத்துக் காட்டினார்.

அகஸ்தியர் எழுதிய 'வட்டி', அபூதாலிப் அப்துல் லத்தீப் எழுதிய 'மையத்து' என்பன சுமாரான கதைகள்.

நான்காம் இதழாகிய கடைசி இதழில் இரு மொழி பெயர்ப்புக் கதைகள் உட்பட மொத்தம் ஐந்து கதைகள் இடம் பெற்றன. ஆபிரிக்கப் பத்திரிகையான 'நியூஏஜ்' நடத்திய போட்டி யொன்றில் பரிசு பெற்ற ஆங்கிலக் கதையை (ஏ. ஹச்சின் எழுதியது) க. சா. அரியநாயகம் மொழி பெயர்த்துத் தந்திருந்தார் தென்னாபிரிக்க மக்களின் போராட்டத்தை விளக்கும் சிறுகதை.

ஈழத்துச் சிறுகதையின் பிதாமகர்களுள் ஒருவரான இலங்கையர் கோனை நல்ல ஒரு மொழி பெயர்ப்பாளராகவும் அறிமுகப்படுத்துகிறது மற்றொரு மொழிபெயர்ப்புக் கதையான "அந்தச் சாவி". இது 1935 இல் மணிக் கொடியில் வெளிவந்ததன் மறு பிரசுரம். மூலம் சிங்களம் சுமார் அரை நூற்றாண்டுக்கு முன் சிங்கள இலக்கியம் எப்படி இருந்தது என்பதையும் இலங்கையர் கோனின் மொழி பெயர்ப்பாற்றலையும் எடுத்துக் காட்டும் நல்ல ஒரு முயற்சி அது.

மற்ற மூன்று சிறு கதைகளுள் ஒன்று நீர்வை பொன்னையன் எழுதிய "புரியவில்லை". இளம் சிறார்களின் நட்புணர்வும் அதற்குக் குறுக்கே நிற்கும் முதியவர்களின் சாதியுணர்வும் அழகாகச் சித்தரிக்கப்பட்டிருந்தன.

நான்கு இதழ்களிலும் இடம் பெற்ற பதினைந்து

கதைகளில் சுமார் ஆறுகதைகள் காலத்தை வென்று நினைவில் நிற்கக் கூடியவையாக அமைகின்றன என்று சொல்லலாம். ஆனால் கவிதைத் துறையைப் பொறுத்த வரை 'மரகதத்'தின் பணி போதுமானதாக இருக்கவில்லை. இதழுக்கு இரண்டாக மொத்தம் எட்டுக் கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன. 'மரகதத்தாள்' பற்றி எழுதப்பட்ட இரு கவிதைகளையும் ஈழத்தின் புகழ் பாடும் வித்துவான் ஆறுமுகத்தின் கவிதையையும் விட்டால் முருகையனின் இரு கவிதைகள் சுவையில் முன் நிற்கின்றன. இராஜ பாரதியின் கவிதையும் வழமைபோல் சந்தம் சிறக்கிறது. 'திருச்சிற்றம்பலக் கவிராயர்' என்ற புனைபெயரில் சிதம்பர ரகுநாதன் அவர்கள் தமிழகத்திலிருந்து எழுதிய கவிதை ஒன்றுதான் தேறுகிறது. சமூகப் பிரக்ஞையுடன் ஒரு கவிதையும் இடம் பெறாதது குறையே.

ஆசிரிய தலையங்கங்கள் தேசிய நோக்கோடு மட்டுமல்லாமல் சர்வ தேசிய நோக்கோடும் எழுதப்பட்டிருப்பது கருத்தைக் கவர்ந்தன.

"இதை வாசிக்காதீர்கள்" என்ற தலைப்பில் தொடர்ந்து வெளிவந்த இலக்கியச் செய்திகள் சுவையாக இருந்தன.

முதல் இதழில் க. கைலாசபதி அவர்கள் தினகரனிலிருந்து விலகியபோது நடந்த பிரியாவிடை விழா பற்றியும் இரண்டாம் இதழில் 'மரகதம்' வெளியீட்டு விழா பற்றியும் புகைப் படங்களோடு கூடிய செய்தி விவரங்கள் சஞ்சிகைக்குக் கவர்ச்சியூட்ட உதவின.

படைப்பிலக்கிய க்ரத்தாவான இளங்கீரன் தாம் ஆசிரியராக இருந்து வெளியிட்ட 'மரகதத்தில்' "என்னைக்கவர்ந்த கருத்துக்கள்" என்ற பகுதியோடு நிறுத்திக் கொண்டது ஏன் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் அவரது தொடர்நாவல் வெளிவரவுள்ளது என்ற விளம்பரம் கடைசி இதழில் காணப்பட்டதோடு 'மரகதம்' நின்று விட்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

கடைசி இதழ் ஆறுமுக நாவலர் நினைவிற்கு முக்கிய இடம் கொடுத்திருந்தது க. கைலாசபதி, பண்டிதமணி ஐயா, பிரேம்ஜி ஆகியோரின் விரிவான கட்டுரைகள் நாலரின் பணிகளை வேறுவேறு கோணங்களில் விரிவாக ஆராய்ந்தன. முருகையன்

நாவலருக்குப் பாமாலை சூட்டினார்.

‘மரகதம்’ நான்கு இதழ்களிலும் வெளிவந்த தொடர் அம்சங்களைவிட்டு, ஏனையவற்றைப் பற்றி எழுதும் போதே கட்டுரை நீண்டுவிட்டமை ‘மரகதத்’தின் கன அளவை வாசகர்களுக்குக் கோடிட்டுக் காட்டப் போதுமானது. ஆனால், தொடர் அம்சங்களில்தான் மிக அதிகமான கனம் தங்கியிருந்தது.

‘தேசிய இலக்கியம்’ பற்றி க. கைலாசபதி, அ. ந. கந்தசாமி, ஏ. ஜே. கனகரத்னா, தருமுசிவராமு ஆகிய தலை சிறந்த விமர்சகர்களின் கட்டுரைகள் இடம் பெற்றிருந்தன. ராம்-ரகீம் என்ற இரட்டையர்கள், இலக்கிய இரட்டையர்களாக சில்லையூர் செல்வராஜன், காவலூர் ராசதுரை, க. கைலாசபதி கா. சிவத்தம்பி, அ.ந.கந்தசாமி, எஸ்.பொன்னுத்துரை, எப்.எக்ஸ்.சி. நடராசா, சோ.நடராசா ஆகியோரை அறிமுகம் செய்தனர்.

இந்த அறிமுகம் வெறுமனே அவர்களின் இலக்கியப் பணியைப் பட்டியல் போட்டுத் தராமல் அவர்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் நடக்கும் சம்பவங்களையும் சுவையோடு தந்தது.

எஸ். சிவகுமாரன் பிறமொழி நாவலாசிரியர்களை ஒவ்வொருவராக அறிமுகம் செய்து வந்தார். தமிழகத்தில் க. நா. சு. செய்த இப்பணியை இங்கு இவர் செய்து வந்தது பாராட்டக் கூடியது. எப். எக்ஸ். சி. நடராசா ‘ஈழத்தின் இலக்கிய சிருஷ்டிகள்’ என்ற தலைப்பில் பழந் தமிழ் நூல்களின் விவரங்களைத் தொகுத்துத் தந்தார். பின்னர் இது நூலுருப் பெற்றதென நினைக்கிறேன். முஸ்லிம்களின் தமிழ்த் தொண்டு பற்றி எச். எம். பி. மொகிதீன் அவர்கள் தொடராக எழுத ஆரம்பித்தார். இது மிகப்பெரியதொரு தொடராக அமைய இருந்ததாற் போலும் நான்கு இதழ்களிலும் இடம் பெற்ற கட்டுரைகள் இத் தொடருக்கு ஒரு முன்னுரைபோல் அமைந்து ‘யவனர்’, ‘சோனகர்’, ‘துலுக்கர்’ என்ற சொற்களைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியாக இருந்ததே அன்றித் தமிழ்த் தொண்டு பற்றி ஆராயத் தொடங்கவில்லை. பின்னர் இது நூலுருப் பெற்றதோ தெரியவில்லை.

மஹாவம்சக் கதைகள் மொழி பெயர்த்துத் தொடராக வெளியிடப்பட்டதும், 'மனித குலத்தின் கதை' என்ற தலைப்பில் உயிர்த் தோன்றல் வரலாறு தொடர்ந்ததும் நல்ல முயற்சி முன்னது மொழி பெயர்த்தவர் பெயர் இடம் பெறவில்லை. பின்னையது முகம்மது சலீம் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பெற்று அவரது சுகவீனம் காரணமாக குமாரலிங்கம் அவர்கள் தொடர்ந்தார்.

திரை வளர்த்த கவிதை கா. சிவத்தம்பியின் தொடர் பொதுவாக ஆரம்பித்து பட்டுக் கோட்டை கல்யாண சுந்தரம் கண்ணதாசன் அவர்களையும் தனித்தனியே ஆராய்ந்திருந்தது.

'நாடக மேடையில் நான்' 'சானா'வின் நாடக அனுபவங்களின் தொடர். இந்த ஒரு தொடர் மட்டும் சஞ்சிகை முற்றுப் பெறுவதற்கு முன் (முன்றாவது இதழில்) முற்றுப் பெற்றிருந்தது.

இரண்டாம் இதழில் 'பாரதியும் வசனமும்' என்ற கட்டுரையும் நாலாம் இதழில் 'பல்கலைக்கழகமும் போதனா மொழியும்' என்ற கட்டுரையும் சிறப்புக் கட்டுரைகளாக வெளிவந்திருந்தன.

முதலிதழில் 'எழுவானார் ஏகாம்பரன்' என்பார் எழுதிய 'கல்கி' ஈழத்துச் சிறுகதைப் போட்டி பற்றிய காரசாரமான விமர்சனம் பலத்த சல சலப்பை ஏற்படுத்தியது.

"ஸ்ரீதரும் அவரது படங்களும்" பற்றி கார்த்திகை மைந்தன் இரண்டிதழ்களில் ஆராய்ந்திருந்தார்.

மொத்தத்தில் ஒரு நல்ல இலக்கிய சஞ்சிகை பத்துப் பதினைந்து இதழ்களில் தரக் கூடிய கனமான காத்திரமான விஷயங்களை ஜனரஞ்சகப்படுத்தி அழகும் கவர்ச்சியும் சேர்த்து நான்கே நான்கு இதழ்களில் தந்த மரகதத்தின் பணி மறக்க முடியாதது. அதன் மறைவு மனத்தை வருத்துகின்றது. இளங்கீரன் சிறந்த நாவலாசிரியர் மட்டுமல்ல, நல்ல ஒரு பத்திரிகையாளரும் கூட. 'மரகதம்' மறைந்தாலும் கூட அதன் பணி மறக்கப் பாலதன்று.

தினகரன் 18.10.1981

நகைச்சுவை

ஒரு வானொலி அதிகாரி பேட்டி அளிக்கிறார்

(ஏதோ ஒரு வானொலி நிலையத்தின் யாரோ ஒரு “பொறுப்பு மிக்க” அதிகாரியை ஏதோ ஒரு பத்திரிகையின் யாரோ ஒரு நிருபர் பேட்டி காண்கிறார்)

நிரு: வணக்கம்

அதி: வணக்கம், வாங்கோ,

நிரு: நான் உங்கடை வானொலி நிலையத்தைப் பற்றி உங்களைப் பேட்டிகாண வந்திருக்கிறேன்.

அதி: நல்லது.... ஆனால், உங்களுக்கு எங்கடை வானொலி நிலையத்திலை ஆராவது சொந்தக்காரர் இருக்கினமோ?

நிரு: இல்லை.... ஆனால் அறிவிப்பாளர் கோபாலசாமி முத்துக்குமாரு கணபதிப்பிள்ளையின்ரை சிபார்சுக் கடிதம் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.

அதி: எங்கை பார்ப்பம்.... ம் (படிக்கிறார்) இக்கடிதம் கொண்டு வருபவர் எனக்குத் தெரிந்தவர். நல்ல தமிழில் ஆர்வமுடையவர். கம்பன், வள்ளுவன், இளங்கோ, பாரதி, கவிஞர் ஆகியோரின் ஈடுபாடுடையவர். எங்கள் வானொலியில் நேயர் கடிதம் பகுதிக்கு எழுதித் தொந்தரவு கொடுக்காதவர். இவருக்குப் பேட்டி கொடுக்கவும் (கடிதத்தை மடித்த வைத்து விட்டு) சரிசரி, இனி நீங்கள் கேட்கிறதைக் கேளுங்கோ.

நிரு: உங்கடை நிலையத்திலை சுமார் எத்தனை பேர் வேலை செய்யினம்?

அதி: சுமார் இருபது குடும்பங்கள்!

நிரு: இதென்ன குடும்பக் கணக்கு சொல்லுறியள்...

அதி: சுமார் நூறு பேர் மட்டிலை வரும். அவையள் அண்ணன், தம்பி, அக்கா, தங்கை, தாய், மகள், மகன், மாமன், மச்சான், புருஷன், பெண்சாதி எண்டு ஒண்டுக்கை ஒண்டு சொந்தக்கார ஆக்கள் வேலை செய்யிறதாலை குடும்பக் கணக்கு சுகமெண்டு அதைச் சொன்னான்.

நிரு: அப்ப குடும்ப சம்பந்தம் பார்த்துத்தான் வேலைக்கு ஆட்களை எடுக்கிறது வழக்கமோ!

அதி: சீச்சீ... அப்பிட்யெண்டில்லை... ஆனால் தனித்தனியாய் வந்து வேலைக்குச் சேர்ந்தவையும் பிறகு குடும்பமாகிறது உண்டு... ஒரு குடும்பம் பிரிஞ்சு வேறு குடும்பமாகிறது இந்தப் புவனம் அறியாததல்லவே!

நிரு: அப்ப நீங்கள் வேலைக்கு ஆக்களை எடுக்க விளம்பரம். நேர்முகப் பரீட்சை அதொண்டும் செய்யிற தில்லையோ....?

அதி: ஒரு போமலிற்றிக்காக அதுகளும் செய்யிறதுதான்.

நிரு: உங்கடை நிலையத்திலை வயது போன பல்லு விழுந்த பொக்கை வாய்க் கிழடுகளும், எழுத்துக் கூட்டி வாசிக்கிறவையும், டொன்சில் காறரும், பொடி போட்டுப் போட்டு நாசி அடைத்த மூக்கறயர்களும் தான் அதிகம் பேர் அறிவிப் பாளராய் இருக்கினம் எண்ட குறையை நேயர்கள் சொல்லு கினமே.... அதுக்கு என்ன காரணம்?

அதி: ஐயோ தம்பி உதுகளைப் பற்றி என்னட்டைக் கேளாதை நான் உதுகளுக்கு மறுமொழி சொல்லேலாது.... என்றை தலை உருண்டு போய்விடும்.

நிரு: நேயர் விருப்பம் பாட்டுக்கள் எல்லாம் தெரிவு செய்து நேயர்களின்ரை பெயர்களை அந்தப் பாட்டுக்களை விரும்பிற்படி வரிசைப்படுத்திறதெல்லாம் பெரிய கஷ்டமெல்லோ? எப்பிடி அதையெல்லாம் சமாளிக்கிறியள்?

அதி: உது என்ன தம்பி நேயராவது விருப்பமாவது... வாற நேயர்களின்ரை பேர்களைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்ப் போட்டிட்டு எங்களுக்கு விருப்பமான பாட்டைப் போடுறது தானே.

நிரு: அப்ப அந்த நேயர்கள் கோப்பபட மாட்டினமோ?

அதி: சில பேர் கோப்பபடுவினம் தான் ஆனால் பெரும்பகுதி நேயர்களுக்கெல்லாம் அவையின்ரை பேர்கள் ரேடியோவிலை வந்தால் காணும். பாட்டு எது வந்தாலும் பரவாயில்லை.

நிரு: ஓகோ! அதுதான் நீங்கள் தயாரிக்கிற மெல்லிசைப் பாட்டுக்கள் ஒண்டிரண்டு தரம் போட்ட உடனையே நேயர் விருப்பத்திலை கனபேற்றை பேரோடை ஒலிக்குது... அப்ப இனி இப்பிடி ஒரு புது நிகழ்ச்சி தொடங்கினால் என்ன?

அதி: எப்பிடி?

நிரு: “நேயர் பெயர்கள்” எண்டு ஒரு அரை மணித்தியால் நிகழ்ச்சி. அதிலை சும்மா நேயர்களின்ரை பெயர் விலாசத்தை மட்டும் வாசிச்சு விடலாம்.

அதி: ஓ! அது நல்ல யோசனை தான்.

நிரு: அதுசரி சில நேயர்களின் பெயர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வருகுது. அவையள் அந்த அளவுக்குத் தபாற் செலவு செய்து கடிதம் போடுகினமோ?

அதி: அதெல்லாம் இஞ்சை வேலை செய்யிற ஆக்களின்ரை சொந்தக்காற்றறை பேர்கள். உங்களுக்கு ஒரு தகவல் சொல்லட்டே? இஞ்சை வேலை செய்யிறவற்றை சிநேகிதர் ஆரும் திடீரெண்டு ஊருக்குப் போகினமெண்டால் அண்டைக்கு நேயர் விருப்பத்திலை அவையின்ரை பேர் வரும். “வருவேன்

நான் உனது மாளிகையின் வாசலுக்கே” என்ற பாட்டையும் போட்டு விட்டால் அதைக் கேட்டிட்டு அங்கை ஊரிலை பெண்சாதி ரெடியா சமைச்சு வைச்சுக் கொண்டு காத்திருப்பா.

நிரு: நல்ல சேவை தான் அது சரி. சங்கீத நிகழ்ச்சிகள் அறிவிக்கிற பொழுது நிறையப் பிழை விட்டு அறிவிக்கினமெண்டு ஒரு குறை...

அதி: உதாரணமாக....?

நிரு: “அடுத்ததாக வயலினிசை கேட்கலாம்” என்கிட்டு வீணை இசை போடுறதும் “குன்னக்குடி வைத்தியநாதன்” புல்லாங்குழல் வாசிக்கக் கேட்கலாம்” என்கெல்லாம் அறிவிக்கினமாம் மற்றது ராகங்களை மாறி அறிவிக்கிறது இப்பிடியான.....

அதி: பொறும் தம்பி... உங்கை ஆருக்குத் தம்பி நல்லாய்ச் சங்கீதம் தெரியும்? நல்லாத் தெரிஞ்சவைக்கு அதைத் திருத்தவும் தெரியும் தானே. இப்ப, “குன்னக்குடி வைத்திய நாதன் புல்லாங்குழல் வாசிப்பார்” என்கு சொன்னாலும் அவர் வீணைதான் வாசிப்பார் என்கு.....

நிரு: இல்லை வயலின்....

அதி: ஓ! சொறி வயலின்தான் வாசிப்பார் என்கு அவைக்குத் தெரியும் தானே?

நிரு: நீங்கள் நல்லாய் “சமாளிப்பிகேஷன்” படிச்சிருக்கிறியள் போலை. அதுசரி திடீர் திடீரெண்டு நிகழ்ச்சியள் எல்லாம் எப்பிடித் தயார் பண்ண முடியுது? எழுத்தாளர்களுக்கு எழுதிப் பிரதிகள் எடுப்பிச்சு பாடகர்களை அழைக்க ஏற்பாடு செய்யிறதிலை சிரமமில்லையோ?

அதி: இதிலை என்ன சிரமம்? எழுத்தாளர்கள், பாடகர்கள், நடிகர்கள், எல்லாம் எங்கடை தயாரிப்பாளர்களும் அறிவிப்பாளர்களும் தானே. சொன்ன உடனை எழுதித் தருவினம். அண்டைக்கு ஒருநாள் சமய நிகழ்ச்சி ஒண்டுக்கு என்றை சினேகிதரிட்டைக் கோயில்களைப் பற்றி எழுதித் தரச் சொல்லிக் கேட்டன். அவர்

ரத்தினமான நல்ல பாட்டெல்லாம் இயற்றுவார். உடனே அவர் “சிவலிங்கம் இருந்தால் சிவன் கோயில் அம்மன் இருந்தால் அம்மன் கோயில்” எண்டு தொடங்கும் நல்ல பாட்டொண்டை ஆறு நிமிசத்திலை எழுதித் தந்தார்.

நல்ல புது விஷயமாய் இருந்தது. இனி எங்கடை அறிவிப்பாளர் கோபாலசாமி முத்துக்குமாரு கணபதிப் பிள்ளையும் கம்பனைப் பற்றி, தமிழைப் பற்றி, எல்லாம் நல்லாய் எழுதுவார். இனி இவை எல்லாம் பாட்டெழுதிப் போட்டு “தாசன்” “பிரியன்” எண்டு புனை பெயரை வைச்சுக் கொண்டு வெளுத்துக் கட்டுவினம்.

நிரு: அப்ப எல்லாருமே நீங்கள் தான். கடைசியிலை ரசிகர்களும் நீங்கள் தானோ?

அதி: அப்பிடியில்லை, எங்கடை சனங்களுக்கு உதுகள் ஒண்டும் விளங்காது நாங்கள் என்ன போட்டாலும் கேட்டுத் தலையாட்டிப் போட்டு “நல்லாயிருக்குது” எண்டு கடித மெழுதுவினம். அப்பதானே நாங்கள் அவையின்றை பெயர்களை வாசிப்பம்.

நிரு: சில ஆக்கங்கள் தரக்குறைவு எண்டு குற்றச்சாட்டு தெரிவிக்கப்படுகுது.

அதி: அப்படியான ஆக்கங்களை எழுதின ஆக்களின்றை பேரை நீங்கள் கவனிக்க வேணும். அவை தரமானவையா யிருப்பினம். நாங்கள் எப்பவும் ஒரு விஷயம் பற்றி எழுதின ஆக்களின்றை பேரை வைச்சுத்தான் ஆக்கங்களை மதிப்பிடுவது வழக்கம்.

நிரு: அடிக்கடி சில நிகழ்ச்சிகளை மறு ஒலிபரப்புச் செய்கிறியளே... காரணம் என்ன!

அதி: புது விஷயங்கள் எண்டாப் போலை என்ன? ஆக்கங்களை எழுதி அனுப்பிறவை அதைத்தானே செய்கினம்... அவை “மறு பிரதி” செய்து அனுப்பிறதை புதிசாய்த் தயாரிச்சு மினைக்கெடாமல் பழைய நிகழ்ச்சிகளை நாங்களே “மறு ஒலிபரப்பு” செய்யிறது நல்லது தானே!

நிரு: உங்கடை அறிவிப்பாளர்களுக்கு கடல் கடந்தும் ரசிகர்கள் இருக்கிறார்களாமே? சிலருக்குக் காதல் கடிதங்கள் கூட வருவதாகக் கேள்விப் படுகிறம்....

அதி: ம்... உண்மைதான்.... அவையின்ரை குரல் இனிமையிலை மயங்கி சிலர் காதல் கடிதம் எழுதுகினம் தான்... ஆனால் நேரிலை வந்து பார்த்தால் எல்லோ பொட்டுக்கேடு தெரியும்... அறிவிப்பாளர் யுவராஜனுக்கு ஒரு பதினாறு வயசுப் பருவக்கிளி “லவ் லெட்டர்” போட்டிருக்குது. ஆனால் எங்கடை யுவராஜாவோ இப்ப தன்ரை பேர்த்திக்கும் கலியாணம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்... அது மாதிரித்தான் குயில் அழகிக்கும் காதல் கடிதங்கள் வருகுது... அவ... என்னடா எண்டால் தன்ரை இடத்துக்கு தன்ரை மகளை நியமிச்சுப் போட்டு தனக்கு வந்த கடிதங்களை அவவுக்குக் குடுக்கலாம் எண்டு யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறா.

நிரு: உங்கடை கந்தோர் வாசலிலை எப்ப பார்த்தாலும் திருவிழாக் கூட்டமாக இருக்கிறதுக்குக் காரணம் என்ன?

அதி: அது பாருங்கோ... பலதரப்பட்டவையும் வாற இடம்.. நிகழ்ச்சிகளிலை கலந்து கொள்ள வாறவையும்... கலந்துரையாடல் கொடுக்கல் வாங்கல் பழைய பாக்கி வசூல் எண்டு வாறவையும்... இப்படியே எப்ப பார்த்தாலும் கலகலப்புத் தான்.

நிரு: ம்... நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுத்தமட்டிலை என்ன புதுமைகளை நீங்கள் செய்யிறியள்?

அதி: கவியரங்குகள் நடத்திறம் எங்கடை நிலையத்திலை முந்தி வேலை செய்து இப்ப பென்ஷன் எடுத்த ஒரு கவிஞர் இருக்கிறார். அவர் பழைய புராணம் படனம் வாசிக்கிறதிலை கெட்டிக்காரன். நல்ல பண்டிதர். நல்ல குரல், சங்கொலிக்கிற மாதிரி அவருடைய குரல் பேசும். அவர்தான் எப்பவும் நல்ல புதுமையாய்க் கவியரங்கு நடத்தியவர். இனி கலந்துரையாடல் எண்டு ஏதாவது வைப்பம். விஞ்ஞானமெண்டாலென்ன, விளையாட்டெண்டாலென்ன, வைத்தியமெண்டாலென்ன, பைத்தியம் எண்டால் என்ன எதைப் பற்றி எண்டாலும் சரி உடனை

எங்கடை பேராசிரியர் செல்லையாவைக் கூப்பிடுவம். அவர் வந்து நடத்தி விடுவார். ஆராவது செத்தால், அல்லது முந்தி எப்பவோ செத்தாக்களின்ரை நினைவு தினம் ஏதேனும் வந்தால் உடனை நாங்கள் பொன்னையா பண்டிதரை டெலிபோனிலை கூப்பிடுவம். உடனை அவர் வந்து அதைப் பற்றிப் பேசுவார். அவருக்கு இப்ப முப்பது வரிய சேர்விஸ்.

நிரு: கடைசியாக நேயர்களுக்கு நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

அதி: தினசரி நாங்கள் சொல்லுறதை அப்பிடியே சேக்கிறவைதானே எங்கடை நேயர்கள். அவர்களின் பொறுமைக்குத் தலைவணங்குகிறேன். அவைக்கு உங்கடை பத்திரிகை மூலம் நான் என்னத்தைச் சொல்லிறது. சரி நேரமாகிறது மீண்டும் சந்திக்கும் வரை... (அவர் வார்த்தையை முடிக்கவில்லை)

நிரு: வணக்கம்.... நான் விடைபெறுகிறேன் (காதைப் பொத்தியபடி ஓடுகிறார்)

கோப்பாய் சிவம்
நூல் வெளியீடுகள்

1. இலங்கையில் தமிழ்ப்பத்திரிகைகளும்
சஞ்சிகைகளும் - ஆய்வும் தொகுப்பும்
2. வெள்ளோட்டம் (பாராட்டுப் பரிசு பெற்றது) -
இரு குறுநாவல்கள்
3. சைவநற்சிந்தனை
4. சைவாலயக்கிரியைகள்
5. சைவ விரதங்களும் விழாக்களும்
6. பஞ்சாக்ஷரம் - ச.ப.சர்மாவின் வாழ்வும் பணியும்
7. நொடியும் விடையும்(பாகம்1 முதல் பாகம் 4 வரை)
-விடுகதைத் தொகுப்பு
8. என்னாலும் பேசமுடியும்
- சிறுவர்க்கான மேடைப் பேச்சுக்கள்
9. மறுமலர்ச்சி கண்ட மாணிக்கம் -
ச.ப.சர்மாவின் பணிகள் பற்றிய பல்கலைக்கழக
ஆய்வு. பதிப்பாசிரியர் கோப்பாய் சிவம்
(ஆய்வாளர் செல்வி செல்வராணி வேலுப்பிள்ளை)
10. ஆற்றல் பல நல்கும் ஆஞ்சனேயர்
11. நலம் பல நல்கும் நாராயணன்

12. அருள் வழங்கும் மாரியம்மன்
13. இதுதான் இந்துமதம்
14. பஞ்சாக்ஷர தீபம் - மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்
பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மாவின் வாழ்வும் பணியும்
15. அக்ஷரானந்தம்- மொழிசார் கட்டுரைகள்
பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா மற்றும்
ப. சிவானந்தசர்மா (கோப்பாய் சிவம்)
16. வளரும் சிறுவர்க்கு வாழும் இந்து சமயம் பாகம் 1
17. வளரும் சிறுவர்க்கு வாழும் இந்து சமயம் பாகம் 2
18. நவக்கிரக மஞ்ஜரி
- நவக்கிரகங்கள் பற்றிய தகவல் தொகுப்பு
19. விவாஹ சோபனப் பாடல்கள்
20. துக்கம் துடைக்கும் துர்க்காதேவி
21. வீரகாவலர் வீரபத்திரரும்
பத்திரம் நல்கும் பத்திரகாளியும்.
22. மந்திரங்கள் கூறும் மறைபொருள் விளக்கங்கள்
23. சைவக் கோயில்களும் மனித உடலும்
- வியத்தகு உண்மைகள்
24. காப்பதில் வல்ல கருட பகவான்
25. ஆன்மீக மங்கலம் அறுபது
26. மறுமலர்ச்சி தந்த பஞ்சாக்ஷரம் - வாழ்வும் வளமும்.
27. சிவானந்த விஜயம் - இந்துவாக வாழ்வோம்
- இந்து சமயக் களஞ்சியம்.
28. அம்பிகையின் அருள்வடிவங்கள்
29. எங்கள் பெயரால் இறைவன்முன்
என்ன சொல்கிறார் சிவாசாரியர்?

30. வாழ்க்கையில் ஜோதிஷம் -
31. சண்முக கதம்பம்
32. ஆத்மபலம் அருளும் ஐயப்ப சுவாமி
33. இல்லற மங்கலம்
34. வைதிக அபரக்கிரியா சங்கிரகம்
35. மாந்தர் மாண்பு
36. 'மறுமலர்ச்சி' இதழ்த் தொகுப்பு
37. கோப்பாய் சிவம் சிறுகதைகள்
38. 'என்பாட்'டில் நான்' கோப்பாய்சிவம் கவிதைகள்
39. 'பலதும் பத்தும்' கோப்பாய்சிவம் கட்டுரைகள்
40. கோப்பாய் சிவம் - சம்ஸ்கிருத ஆக்க முயற்சிகள்

கோப்பாய் சிவம் பெற்ற கௌரவ விருதுகள்

இந்துசமய பண்பாட்டு அலுவல்கள் திணைக்களம்
- அருள்நெறி விழா - 1999 - கௌரவிப்பு

நோர்வே, ஒஸ்லோ சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவிலில்
“வித்யாபூஷணம்” விருது.

சர்வதேச இந்துமத குருபீடம் 2012இல் ஸ்கந்த
சாம்பசிவ சிவாசார்யர் ஞாபகார்த்தப் பெருவிழாவில் “ஸ்ரீ
சுபஸ்வரம்” சாதனையாளர் விருது.

15.11.2014 இல் கொழும்பு ஸ்ரீ ராமகான சபா
பவளவிழாவில் “ஆயுஸ் சதுரர்” (வாழ்நாள்
சாதனையாளர்) விருது

14.12.2014 இல் பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மாநாட்டு
மண்டபத்தில் இலங்கை அரசின் “கலாபூஷணம்” விருது.

‘இலக்கிய உலகில் நாம் நன்கு அறிந்தவர் கோப்பாய் சிவம். அவர் தன்னுடைய இலக்கியச் செயற்பாட்டில் ஐம்பதாவது அகவையினை நிறைவு செய்கிறார். பொன்னாண்டுப் படைப்புகளாகப் பல நூல்களை இந்த ஆண்டிலே தமிழ் இலக்கிய உலகத்துக்கு வழங்குகிறார். அவற்றுள் ஒன்று “பலதும் பததும்” என்னும் இந் நூலாகும்.

.....கோப்பாய் சிவம் எழுத்து நிலையிலே பண்டைய காலந்தொட்டு புதிய காலம் வரைக்குமான பொருள்களிலே ஈடுபாடு கொண்டவராகத் திகழ்பவர். இவை யாவற்றுக்கும் ஊடாக ஒரு நகைச்சுவை இழையோடும்.....

-பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்